

66 årg.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 15 dec. 1907

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

66 årg.

Innehåll: Anmälan. — Trons kraft, af J. N. — Huru skall ett sant andens lif både erhållas och i själen bevaras? — Från verksamhetsfältet. — Ett bönhusbygge, af P. W. — Missionsförbundets hvilohem i Rättvik, af P. W. — Bönhusinvigning i Enköping, af P. W. (illustrerad). — I Afta, af P. W. — Oscar II, af P. W. (med fotografier). — Från andra läger. — Från expeditionen. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, af P. W. — Hieronymus i Betlehem (legend). — För de små. — Julens heliga minne (poem). — Söndagsskolan. — Missionsfesten annandag jul (upprop). — Program för allmän bönevecka. — Program för ungdomens bönevecka. — Annonser.

ANMÄLAN.

Tidningen *Pietisten* framträder nu i en helt annan form än förr. Från och med början af år 1868 öfvertog undertecknad utgifvandet af densamma. Under de sedan dess gångna jämnt 40 åren har *Pietisten* innehållit större arbeten, som sedan dess utkommit i bokform. Dessa arbeten äro Predikningar öfver svenska kyrkans nya högmässotexter (4 delar), Guds eviga frälsningsråd (3 delar), Kristi afskedstal till sina lärjungar (1 del), Kristi lidandes och uppståndelses historia (1 del) och nu senast Utläggning öfver Psaltaren (3 delar).

Sedan denna sista blifvit afstutad, var det min afsikt att lämna *Pietisten* för att under den korta, lilla tid, som ännu kan återstå af min lefnadsdag, mer uteslutande ägna mina krafter åt Svenska Missionsförbundet. Detta tillkännagaf jag för det bolag, Normans förlag, som ägde *Pietisten*. Bolaget erbjöd då tidningen åt Svenska Missionsförbundet. Saken afhandlades vid Missionsförbundets styrelses senaste sammanträde i oktober.

Vid flere konferenser hafva lifliga önskingar uttalats, att tidn. Missionsförbundet måtte utvidgas för att lämna mer rum för uppbyggelseartiklar samt meddelan-

den från den inre missionen. Men då detta skulle fördubbla den tidningens pris, hvilket kunde blifva ganska kännbart för många mindre bemedlade, så ha förslagen därom fått förfalla. Nu ansåg sig emellertid styrelsen böra begagna tillfället att skaffa Missionsförbundet en särskild tidning för den inre missionen, då för ändamålet kunde för ett synnerligen billigt pris (3,000 kr.) vinnas en tidskrift, som under sextiosex år varit vida spridd och känd i landet.

Under sådana förhållanden kommer undertecknad att fortfarande vara redaktör af *Pietisten*. Men naturligtvis blir jag icke längre ensam såsom hittills. Till följd af det alltjämt växande arbetet på Missionsförbundets expedition måste där anställas en andre sekreterare. Hvem denne blir, är ännu icke bestämdt, men han blir på samma gång min ordinarie medhjälpare i *Pietisten*. Vidare påräkna vi bidrag från flere olika troende, som hafva gäfvor därtill. Vi hoppas kunna samla många goda krafter till enigt samarbete för Förbundets mission äfven på detta område.

Hvad programmet angår, kommer det således att undergå förändring. Men egendomligt nog blir förändringen en återgång till, hvad som från början blef

angifvet såsom Pietistens program. Scott och Rosenius, grundläggarna af denna tidning, sade i sin första anmälan, att tidningen skulle innehålla: »en ledande artikel, en lefnadsbeskrifning, berättelser och bref, hvarjehanda nyare tilldragelser och läsning för barn». Detta är hvad vi tänkt oss med den skillnaden, att nyhetsafdelningen särskildt skulle omfatta Missionsförbundets inre mission.

Ungdomens afdelning kommer att från tidningen Missionsförbundet öfverflyttas till Pietisten. Likaså meddelandena från expeditionen, så vidt de röra inre missionen. Därigenom vinnes i tidningen Missionsförbundet rum för alla redovisningar, hvilka de senaste åren måst tryckas i särskilda bilagor, som t. ex. under år 1906 kostat något öfver 3,600 kr., en afsevärd summa, som nu kommer att inbesparas. Tillika vinnes den fördelen, att redovisningarna komma snart efter gåfvornas insändande och ej behöfva, såsom hittills, dröja i månader. Dessutom hoppas vi härigenom bli i stånd att tillfredsställa ett länge känt behof, nämligen att i tidn. Missionsförbundet kunna lämna meddelanden afven från andra missioner. Sådant tjänar till att vidga våra blickar utöfver de gränser, inom hvilka vi själfva lefva och verka.

Fördelen af att sålunda hafva två tidningar i stället för en större ligger däri, att hvarje prenumerant kan välja, hvilkendera han vill hafva. Många vilja, hoppas vi, hålla bägge två.

Pietisten utkommer under 1908 med ett 8- eller 16-sidigt nr den 8 och 22 i hvarje månad.

Priset på posten blir kr. 1.50, postafgiften inberäknad. På expeditionen kostar den kr. 1.25, om minst 5 ex. rekvireras att sändas under en adress. Vid rekvisition af 10 ex. eller därutöfver lämnas hvar 11:e ex. gratis.

De som samla prenumeranter och taga tidningen genom posten erhålla 25 öre i prov. på hvarje exemplar, då kvitto på minst 5 ex. insändes till expeditionen. Att taga tidningen genom postverket har stora fördelar både för prenumeranten och expeditionen.

Då det icke tillkommer styrelsen utan årskonferensen att besluta en sådan utvidgning af Missionsförbundets tidningsverksamhet, så går naturligtvis den nu vidtagna anordningen helt och hållet på styrelsens risk och ansvar, till dess nästa konferens hinner uttala sig därom.

Stockholm i nov. 1907.

P. Waldenström.

Hvem är den, som öfvervinner världen, om icke den som tror, att Jesus är Guds Son? 1 Joh. 5: 5.

Trons kraft.

Tron på Herren är den enda kraft, som förmår något mot det onda i oss och i världen. Denna är segern, som öfvervunnit världen, *vår tro*. Tvifvel och otro gifva aldrig någon segerkraft öfver det onda. Endast i kampen mot sanning och dygd förlåna de någon styrka. De äro vägen och kraften till all slags orättfärdighet. Tron på Herren allena gör människan rättfärdig till uppsåt, vilja och känslor.

Denna rättfärdiggörande tro är ingenting annat än hjärtats förtröstan och tillit till Gud och den han sändt. Och den är i likhet med otro mer ett uttryck för hjärtats än för förståndets beskaffenhet. Skriften säger ock, att det är med hjärtat man tror till rättfärdighet (Rom. 10: 10). Det är förståndets beskaffenhet, som afgör, om man är vis eller fåkunnig. Men det är hjärtats beskaffenhet, som afgör, om man är ond eller god, rättfärdig eller orättfärdig. Hjärtats daning genom tro och tillit till Herren är fördenskull af vida större betydelse än förståndets daning genom kunskap i allehanda ting. Och dock, huru många nöja sig icke med blotta kunskapen! De tro sanningen om Gud, men de tro icke på Gud. Och därför förblifva de med allt sitt vetande om Gud och Frälsaren oomskapade till hjärta och sinne. De förnimma aldrig trons kraft.

Det är en väsentlig skillnad mellan kunskapstro eller vetande och hjärtetro. Genom hjärtats förtroende fulla hängifvenhet åt Gud träder människan i en personlig gemenskap med honom, som kommer hennes ande att sammansmälta med hans och gör henne delaktig af honom själf. En bild af detta hafva vi i förhållandet mellan en mor och hennes barn. Så länge hon äger barnets fulla tillgifvenhet och förtroende, kan hon meddela det hela sin persons andliga innehåll, sina känslor, sin sinnesart, sina uppsåt, sina föreställningar och tankar. Och utan att ens reflektera däröfver danas barnet på detta sätt alldeles efter hennes smak och önskan, så att det blir en trogen afbild, af hvad modern är. Men mister hon barnets tillit och tro, då är kanalen för hennes själfmeddelelse stängd. Om hon då än med sin makt kan sätta vissa gränser för barnets göranden och låtanden, så har dock hennes inflytande öfver dess andliga väsen till själfva personlighetens daning upphört. Barnets kunskap och förstånd må bli huru väldigt som helst, så skall detta ifråga om att dana barnet till moderns likhet aldrig kunna uträtta detsamma som trostilliten till henne. På förståndets väg kan barnet lära sig att efterhärma modern, men på trons väg blir det henne likt till personlighet och hjärtatur. Och på samma sätt förhåller det sig afven med vår tro till Gud.

Den som därför beröfvar ett barn dess tro och tillit till en älskande och rättsinnad mor, den tillfogar det en oersättlig förlust. Men större förlust lider dock den, som låter frånöfva sig sin tro till Gud. Den människan liknar en stam, som blifvit afhuggen från sin rot. Den är hemfallen till död och undergång. Och det tröstande talet om, hvad Guds allmakt förmår, är i liknande fall oberättigadt. Ty lika litet som en mor kan med makt och våld påtvinga det barn, hvars förtroende och tillit

hon mist, sin personliga beskaffenhet, sina känslor och anlag, lika litet kan Gud påtvinga dem, hvilkas tillgifvenhet och tro han icke äger, någon delaktighet af sin natur (2 Petr. 1: 4), så att de blifva passande för himmelen. Nej, den som icke tror, han skall blifva fördömd, skall icke se lifvet o. s. v. Både skriften och sund eftertanke säga, att så måste vara.

Det är föremålet för hjärtats tro och icke föreställningarna därom, som verka förvandlande på människans själ och sinne. Den som tror och litar på skatter och agodelar, han blir en girig människa, emedan tron på rikedomerna föder rikedomsbegär. Men den som tror och litar på Herren, han blir rättfärdig, emedan tron på den rättfärdige föder rättfärdighetsbegär. Föreställningarna om trosföremålet kunna förmedla eller förhindra tron. Men de äro icke tron själf. Icke heller kunna de uträtta, hvad tron uträttar. Tron ensam är den kraft, som omskapar människans hela inre personlighet efter det föremål, hvarpå den är riktad.

Människan är icke skapad för tvifvel utan för tro. Hon har därför ett medfött behof af något att tro på. Det första ett barn lägger i dagen är tro. Den åtrå, hvarmed det ser efter sin mor, till och med innan förståndet ännu hunnit vakna, vittnar om tro och tillit, icke om tvifvel. Att tro är därför något så naturligt för människan, att hon kan det utan all undervisning. Att tvifla måste hon i likhet med andra oseder läras. Men det är viktigt, att trosföremålet är sådant, att det verkar lyftande och icke neddragande på själ och sinne. Och hvar skulle vi i det hänseendet finna ett värdigare trosföremål än Gud, vår skapare, och den Frälsare han sändt? Hvilken lyftning åt själ och sinne gifver inte tron på honom? Det penningebegär, som tron på rikedom skapar i själen, lyfter och höjer ingen men verkar förnedrande på alla. Aldrig skall heller detta begär någonsin blifva mättadt. Men den hunger och törst efter rättfärdighet, som tron på Herren skapar, den förädlar och höjer människan i alla afseenden och gör henne lycklig för både tid och evighet. Ack, låtom oss tro på Gud och den han sändt! Låtom oss tro af hela vårt hjärta, tro i glädje och i sorg, i fattigdom och rikedom, i sjukdom och hälsa, i lif och död! Tro i ungdomstiden, men tro äfven i sena ålderdomen! Lef i tro och dö i tro! Både skriften och vårt inre medvetande manar oss att tro. Och den som tror, han skall blifva frälst.

Men tron på Herren skall icke, såsom ofta sker, sättas såsom motsats till omtanke, nit och verksamhet. Långt ifrån att vilja träda i stället för sådant vill tron gifva kraft och lust därtill. Den fyller icke själen med håglöshet utan med nit och verksamhetslust. Den lösgör oss icke från känslorna för lifvets plikter och gör oss icke slöa och tafatta, utan den gör oss tilltagsna, omsorgsfulla och beslutsamma. Den försätter oss icke ur vår verksamhet, utan den för oss in däruti. Den som därför ser faran hota sig själf eller andra, hemmet, familjen, affärerna, missionen, församlingen eller samhället, men säger helt bekymmerslöst och kallt: »Detta behöfver inte jag bry mig om, det sköter Gud» o. s. v., den gifver icke exempel på tro utan på lätja. Men lätjan är en synd, äfven om man sover öfver den. Om icke förr skall man öfvertygas därom, när straffet

kommer. Och Gud har ordnat det så, att synden straffar sig själf. Att sätta tro i stället för pliktuppfyllelse är därför lika gålet, som att sätta pliktuppfyllelse i stället för tro. Båda delar ske dock, men med samma dåliga resultat.

Ju mera tro, desto mera nit, omsorg och företagsamhet. I den troende själen glöder och sjuder det af helig nitalskan. Man ser väl, att synd och orenlighet blandar sig i allt, hvad man gör. Men öfverksam kan man dock icke förblifva. Man har fått af hans natur, om hvilken det heter, att han »verkar intill nu». Men af denna trons manande och drifvande kraft har den andligen lättjefulle och sorglöse ingen förmälselse. Hans tro består uti att bry sig om ingenting. Men ack, huru många sådana finnas icke äfven i de kristna församlingarna? Missionen bekymrar dem icke. Tillståndet i församlingen icke heller. Att ogudaktiga förgås, att troende falla och affalla, att synd och förnekelse växer unga och gamla öfver hufvudet, det se och beklaga de ock kanske. Men det oroar dem icke, manar dem icke till större ifver, mer bön och arbete, ty de »tro på Gud». Men manne Pauli tro visade sig på detta sätt? Och manne vi skulle stått, där vi nu sta, om våra föregångare på trons väg kämpat trons kamp på detta sätt? Ack, må de, som på detta vis äro hjältar i tron, vakna upp, ty de sakna, hvad de dock kanske mena sig äga i högre grad än andra, den tro, som öfvervinner världen.

Men lika litet, som tron gör människan sorglös och slö, lika litet gör den henne nervös, orolig och bråkig. Detta obehärskade ropande och hojtande i tid och otid, detta planlösa försökandet än med ett och än med ett annat utan beräkning och eftertanke, som är så utmärkande för vissa annars varmhjärtade själar, är icke en yttring af troskraft utan af svaghet och sjuklig oro i själen. Och det är så långt ifrån att sådant har något gemensamt med tron, att det tvärtom kureras och botas just genom tron. En fast tro på Herren gör själen lugn och besinningsfull men handlingskraftig, målmedveten och beräknande.

Tron på Herren gör ock människan känslig för hans ord. Där dess föreskrifter icke aktas, där har själfsväldet och öfvermodet trädt i trons ställe och olofligen iklädt sig dess dräkt. Men lägg märke till, att tron gifver icke kraft att sätta sig öfver Guds ord utan endast att lyda det. Det är icke genom själfsväld och öfvermod utan genom tro och lydnad, vi skola vinna frälsning och blifva till frälsning äfven för andra. Det är på den vägen vi skola förhålliga Gud och lägga i dagen, att denna är segern, som öfvervinner världen, *vår tro*.

J. N.

Låt elden uppbränna mig, vilddjuren anfalla mig, mina ben sönderbrytas, lemmarna stympas och hela kroppen slås i stycken, ja, låt alla makter, som djäfvulen kan uppfinna, komma öfver mig; under alla omständigheter föredrager jag dock att vara med Kristus.

Ignatius.

Huru skall ett sant Andens lif både erhållas och i själen bevaras?

(Ur Pietistens första årgång af C. O. Rosenius.)

Anden kommer icke omedelbart och sköter våra själar — visst fordras därtill att använda nådens medel — ordet — ordet och sakramenterna! Vill du hafva Anden, hans verk och gåfvor uti ditt hjärta, så gå till ordet, Andens ord, läs det, hör det, skrif det, tala och sjung det under bön om Anden och se, han skall icke uteblifva! Det finnes här och där själar, som gå och tänka och tänka, ja, sucka och bedja om Anden och Andens verk men aldrig få det, aldrig i sanning och kraft, aldrig komma till någon tro, frid, kärlek, visshet och fasthet utan förblifva i samma sjukliga arbete, suckan och sträfvan beständigt, och se — slutligen upptäcker man, att de icke öfva ordet, att de blott arbeta med sig själfva, blott tänka och sucka men icke öfva ordet, — och huru var det då möjligt, att där skulle blifva något gudomligt och andligt hos dem? Aposteln säger uttryckligt i Gal. 3: 4, att Anden fås endast »genom trons predikan», eller såsom där egentligen står, »trons hörande», och i Apostlagärningar läsa vi, att under det Petrus talade, kom den Helige Ande på dem, som hörde talet. Hvad hade de då gjort därtill? Alldeles intet annat än hört på. De sutto helt stilla och endast hörde ordet, och så kom Anden i deras hjärtan, kom ånger, tro, kärlek, lif och kraft, som gjorde dem till helt nya människor (Apg. 2 och 10).

Därför, ordet, ordet, öfva ordet! — det är hela konsten och hemligheten af det andliga lifvets både uppkomst, näring, tillväxt och bestånd. Det är icke sant, hvad några enfaldiga mena, att den och den kristne nu är så fast och stadgad i nåden, att han därför kan tro och lefva så heligt, som han gör. Nej, har han en tro och ett lefverne, som är Andens verk och icke blott naturens, så kommer det icke af hans stadga och starkhet, att han så kan tro och lefva, utan endast däraf, att han något flitigare närar sin själ med det gudomliga ordet. Försummar han det, så börjar genast gamla naturen uppväxa, och det sant andliga utdö. Ja, besök honom en dag, då han någon längre tid försummat ordet, så skall han finnas föga andlig. Behålla sig hans tro och frid likaväl, ordet förutan, så äro de icke Andens verk. Korteligen: det är endast genom Guds ord, som Guds Ande blir boende och verkande uti människan — och likväl — märk! icke alla, som läsa Guds ord, undfå Ande och lif däraf! — Tusende bruka ordet, och där blir ändå ingen Ande uti dem. Tusende skriftläse och fariseer ibland oss bevisa det. Hvad fordras då? Det fordras att jämte ordets bruk betänka just detta, att det ännu är i Guds hand, om vi skola få dess kraft, det fordras att umgås med ordet med det sinne, som denna erinran borde verka, ja, med den ödmjukhet, fruktan, hörsamhet och tro, som passa inför den helige Gudens ansikte, under det han talar.

Att besinna och iakttaga sådant vore högst nödigt för hvarje kristen, äfven om vi lefde i allsköns frid och rolighet, på det vi icke måtte med all vår kunskap och ordets läsning finnas invärtes döda. Men mycket mera

är det då nödigt, när vi tvärtom lefva midt i det farligaste fiendeland, i ett beständigt krig. Vi veta, att den gamla ormen, som kallas djäfvul och satan och har dragit tusende af våra bröder, alltid har ondt i sinnet. Han har svurit oss döden, och han tänker utföra det; går därför utan hvila omkring såsom ett rytande lejon och söker hvem han uppsluka må. Hvert år bär också alltid några bedröfliga märken efter honom: här har han illa rifvit ett får; där jagat eller lockat ett in på villostigar, och ännu ett annat har han helt uppslukat; här har en väckt själ somnat igen och återgått till världen; där har en kristen blifvit säker och förmäten, så att han ingen förmaning annammar; en annan har gjort ett djupt syndafall och blifvit där liggande; en tredje i falska läror snärjd, har blifvit en villoande o. s. v., och dessa voro dock en gång rättsinniga och saliga och tänkte visst så förblifva, men — märk här, hvad djäfvulen menar med oss! — märk här, att det icke är så tryggt och utan all fara på jorden — att Kristus och apostlarne icke utan skäl så nitiskt och flitigt varna oss — icke borde vi vara så säkra och vårdslösa; — aldrig har heller en kristen förutan möda och kamp kommit lyckligen igenom. — Ja, härtill kommer, att särskildt denna tiden är en besynnerligt afventyrlig tid, då både onda och goda makter äro i en märklig rörelse, då väckelser och förvillelser, omvändelser och affall täfla med hvarandra. Väl behöfs det, att vi hafva ögonen öppna, att vi hålla oss tätt till »herden och våra sjäalars biskop», att vi hålla oss flitigt och strängt vid ordet — hålla i synnerhet den stora, välsignade grundartikeln om Kristus och hans verk klar, ren, fast och oförfalskad — att vi äro helt fattiga och enfaldiga i tron och — aldrig låta den »nya sången» blifva oss gammal, lång och utsjungen — att vi äro uppriktiga mot oss själfva och Herren, rätta alla våra tankar, ord och gärningar efter hans heliga vilja och veta, att Herren är när — att vi mer och mer söka förstå våra fiender och faror, förstå de lönngångar, hvarigenom den listige fienden söker åtkomma vårt andliga och eviga lif, — och ändtligen att vi ofta dels enskildt, dels med och för hvarandra bedja — och bedja först och sist om den Helige Andes delaktighet. Ja, till sådant förmana oss Kristus och apostlarne, och det behöfves.

Emellertid: den, som är med oss, är starkare än den, som är emot oss. Icke behöfva vi förgås, icke heller misströsta. Vår Herre Jesu Kristi nåd är en tillräcklig, en fri och öppen brunn mot synder och orenheter. Guds kärlek är en tillräcklig, en outtömlig källa af salighet midt i alla tidens vedermödor och vidrigheter. Den Helige Andes delaktighet genom ordet och sakramenterna är ett tillräckligt, ett rikt apotek på all behöflig hjälp, kraft, tröst och hugsvalelse i alla möjliga krankheter och farligheter.

Ljus tala icke, men de lysa; så må ock din religion lysa fram i dina gärningar.

Spurgeon

Norrbotten. Om verksamheten däruppe skriver distriktsföreståndare Säfström:

Åter hafva vi fått inviga tvenne missionshus i vår bygd, ett i Storträsk, Neder-Kalix, den 30 juni och ett i Orrbyn, Råneå, den 17 november. Båda hafva i förhållande till sina värden jämförelsevis ringa skuld.

Såväl vänner som icke vänner stå undrande, då de se det ena samlingshuset efter det andra i hast resa sig. Och fyllda af tacksamhet instämma vi i Davids bön: »Herre, våra faders Gud, låt evinnerligen ditt folks hjärtas håg och tankar vara redo till sådant!»

Dylika verk utföras ej utan stora uppoffringar, hvar för vi känna oss stå i stor tacksamhetsskuld till alla, som medverkat hertill och särskildt till de personer, hvilka ledt företagen samt vidkänts de största kostnaderna. Vid tanke på den framgång och utveckling, som verksamheten för öfrigt vunnit, känna vi oss mycket tacksamma till Svenska Missionsförbundet, som från begynnelsen och alltför så kraftigt understödt den inre missionen i våra bygder, och hoppas vi fortfarande få den hjälp, som erfordras för mörka och förbisedda traktens evangelisering.

»För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och värda förhålligadt.» 2 Tess. 3: 1.

Kumla. Söndagen den 24 november firade Kumla friförsamling 10-årsdagen af sin kyrkas invigning. Föredrag höllas af predikant Holmstrand från Örebro, skollärare Thegerström, distriktsföreståndare Ungerth och missionär Westling. Församlingens predikant, H. Börjesson, redogjorde för kyrkans byggande och invigning. En stor och intresserad åhörarskara var hela dagen närvarande.

Mora. Missionsmöte höll Mora fria missionsförening den 24 och 25 november. Andra dagen var missionsauktion anordnad, då vännerna lade i dagen stor offervillighet. Ordet förkunnades af predikanterna Nilsson från Borlänge, Åhman från Malung m. fl., och Guds Ande välsignade utsädet.

Rättvik. Afskedsfest hölls söndagen den 24 november i missionshuset i Lerdal, Rättvik, för predikanten H. Dahllöf, som antagit kallelse och nu afflyttat till Västansfors. Församlingen ser med stort vemod på hans flyttning.

Sollerö. Till predikant för Sollerö fria missionsförening har kallats pred. Anders Lundén i Lännäs. Lundén har antagit kallelsen och torde redan i midten af januari tillträda platsen.

Gällaryd. I Ugglekull, Gällaryd, Småland, invigdes ett nytt missionshus söndagen den 17 november. Predikningar höllas af distriktsföreståndare Walldén och predikant J. E. Rosengren, Vislanda. Huset är litet men

mycket treffligt och praktiskt inrättadt samt motsvarar behofven. Det var vid invigningen till trängsel fylldt af uppmärksamma åhörare.

Byarum. Missionshusinvigning hölls i Boarp, Byarum, i Småland lördagen den 16 november. Det gamla missionshuset, som nu fått lämna plats för det nya, uppfördes 1887. Många ha där funnit Frälsaren, och mycken välsignelse ha missionsvännerna där fått af Gud. Men det blef med tiden för litet. Det nya är enkelt men treffligt och har sittplatser för 275 personer. Det kostar omkring 4,000 kr. — Vid invigningen talade distriktsförest. Walldén samt predikanterna Ohldén från Jönköping och Wallenborg från Nassjö.

Borgholm. Predikant O. Blomdahl, Ålem, har af Borgholms missionsförening erhållit kallelse att blifva dess predikant och föreståndare. Blomdahl har antagit kallelsen.

Anneberg. En söndagsskolkurs har varit anordnad i Anneberg, Småland, den 21—24 november af söndagsskolmissionär J. A. Karlman från Jönköping. Föredrag höllas då om söndagsskolverksamhetens betydelse, dess uppkomst och utveckling, de bästa arbetsmetoderna o. s. v.

Till söndagsskolmissionär har andra distriktet af Svenska Missionsförbundet kallat predikanten i Harbo, W. Haglund, som antagit kallelsen.

Smålands och Östergötlands predikantförbund höll sitt halfårsmöte i Linköping den 13 och 14 november. Efter välkomsthälsning af förbundets ordförande, predikant A. Ohldén i Jönköping, samt predikanten på platsen, J. E. Jansson, vidtogs förhandlingarna. Frågorna rörde uppväckandet af ett djupare trosförelif hos predikanter och församlingar, Herrens nattvard, församlingsmedlemmars medlemskap i våra dagars fackföreningar samt tecknen för tidsålderns slut. Föreläsningar höllas af predikanterna Fr. Hellström, Mönsterås, och C. Thorén, Visingsö. Dessutom voro offentliga sammankomster anordnade med föredrag af flera talare. Inträde i förbundet beviljades predikanterna P. Ölander, Motala, Joh. Sahlin, Norrahammar, J. F. Kronström, Skeninge, och C. F. Törnblom, Växiö. Årsmötet bestämdes att hållas i Mönsterås under april månad 1908.

Hofva. Med första kretsen af Värmländska Ansgarilföreningen var möte anordnad i Bråta missionshus, Hofva, den 16 och 17 november. Goda och uppbyggliga samtal och föredrag höllas. Predikanterna Fr. Carlsson från Våse, Berglund från Finnerödja m. fl. deltog. Guds välsignelse hvilade öfver hela samvaron.

Karlskoga missionsförening firade den 30 november samt den 1 och 2 december i Salemskyrkan 50-årsjubileum med stor tillslutning af deltagare. Föreningen hade under dessa 50 åren haft endast tre ordförande, nämligen bergsmannen Olof Josefsson i Vall, handlanden Sv. Södersten och rektor Joh. Lindholm, hvilka alla tre voro närvarande vid festen, och elfva föreståndare, af hvilka de flesta deltog i festen, nämligen handlanden Joh. Dahlin i Karlskoga, riksdagsmannen Karl Otto i Kristinehamn, predikanten Erik Nilsson i Örebro, predikanten N. P. Bergström i Alfvesta samt församlingsföreståndarna

C. Hjertqvist i Rörstrand, J. P. Svensson i Degerfors och K. A. Ekman i Karlskoga. Banbrytaren för det fria evangeliska arbetet i Karlskoga, C. J. Nyvall, hade gått hädan i frid men ställföreträdtes vid festen af sin broder, skollärare G. Nyvall i Nyed, och sin son, prof. D. Nyvall från Kansas i N. Amerika. I festen deltog dessutom distriktsföreståndaren Enok Olsson från Högerud, församlingsföreståndaren E. F. Holmstrand från Örebro och E. J. Forsberg från Grytnäs m. fl. predikanter.

Vid festen meddelades, att Karlskoga missionsförenings skuld dagarna före 50-årsjubileet uppgått i rundt tal till 10,600 kronor, men att denna skuld genom gåfvo-medel till jubileumskassan och vid festen influtna medel minskats med 2,500 kr. och att föreningens skuld nu sålunda uppginge till endast 8,100. Skulden 10,600 kr. hade för ett par år sedan till allra största delen uppstått genom uppförande af bostad åt föreningens predikant, predikantbostaden Solliden, hvars värde med jordområde uppgår till 12,000 kr.

Karlskoga missionsförenings 50-årsjubileum var en i allo af Gud välsignad högtid.

Ofansjö. En högtidsdag för Ofansjö missionsförening var det söndagen den 1 december, då predikant Emil Öhnell välkomnades såsom dess predikant för vintern. På förmiddagen predikade Öhnell i Österbergs missionshus, och på eftermiddagen hölls välkomstfesten. Den inleddes af rättaren J. Jerner, som å församlingens vägnar hälsade Öhnell välkommen. Därefter talade pred. J. Mellberg från Hofors och Öhnell. Sång och musik omväxlade. Ofansjö missionsförening har ej haft egen predikant under de senaste 20 åren.

Ett bönehusbygge.

Det skulle byggas ett bönehus på landet i Uppland. Men huru få penningar till inköp af timmer och annat trävirke? Två bönder gingo en dag tillsammans på landsvägen och språkade därom. »Om vi skulle utfärda ett upprop om hjälp?» — »Om vi skulle sända ut någon predikant att resa och samla penningar?» — Men huru det var, så vaknade de. Den ene sade till den andre: »Hör på, hvem äger skogen, som vi nu vandra i? Är det icke du och jag?» — »Jo.» — »Tänk, om vi skulle ta sägen och falla några trän?» — Det var ju enkelt, mycket enkelt. Och träden föllo. Och bönehuset blef byggt.

»Ja, tacka för det», säger du. »Men det är icke alla, som ha skog.» Rätt så. Men de ha annat, som kan förvandlas till både timmer och bräder m. m. Åh, bara de ta i. Det känner på. *Men det går.*

P. W.

Missionsförbundets hullohem i Rättvik.

För några dagar sedan besökte jag detta hem. Hvilket härligt hem! Hvilket förtjusande läge! Hvilken storartad utsikt öfver Siljan! Och hvilka trefliga rum! Här bjudes predikanter och andra, så långt utrymmet medgifver, en stilla och naturskön tillflyktsort, när de

behöfva hvila och hämta sig — en tillflyktsort med härlig luft, varma rum, goda bäddar, enkel, men god och väl lagad mat. Öfverallt i huset råder den största ordning och renlighet. Bibliotek med goda böcker finnes. Där finnes ock vattenledning med det härligaste källvatten. Likaså badrum, där i dagarna en badkamin skall uppsättas. De präktigaste kalkbackar inbjuda till uppfriskande vintersport, och styrelsen har just nu gått i författning om att anskaffa några sparkstöttingar. Vänner i Ofvanåker ha lofvat att skänka några par skidor. Annars finnas både stöttingar och skidor att köpa eller hyra nere vid järnvägsstationen.

Detta hem är helt och hållet tillkommet genom frivilliga gåfvor, till allra största delen af personer, som stå utanför Missionsförbundet. Många sådana ha gifvit 500 kronor, många 1,000. Gåfvor in natura från flera håll ha äfven kommit, såsom möbler, porslin, sängkläder, linne o. s. v., så att hemmet nu har en riklig utrustning men ingen skuld. Gud lönne alla gifvare.

Till hemmet hör 8 1/2 tunnland jord, och hvad det lider, kommer nog att där anskaffas häst och kor. Redan finnes en hönsgård med ett stort antal utsökta höns.

Priset för hel inackordering är 3 kr. per dygn, men för Sv. Missionsförbundets predikanter endast 1 kr. 50 öre. Styrelsen hoppas i det längsta att ej behöfva höja det. Må församlingar, som se, att deras fattige predikant eller hans hustru är utsliten och behöfver hvila, icke tveka att sammanskjuta så stort belopp till hjälp åt dem, att de kunna tillbringa någon månad vid hemmet. Det skall uppfriska deras krafter och lifva deras mod. Och den största vinsten däraf blir församlingens.

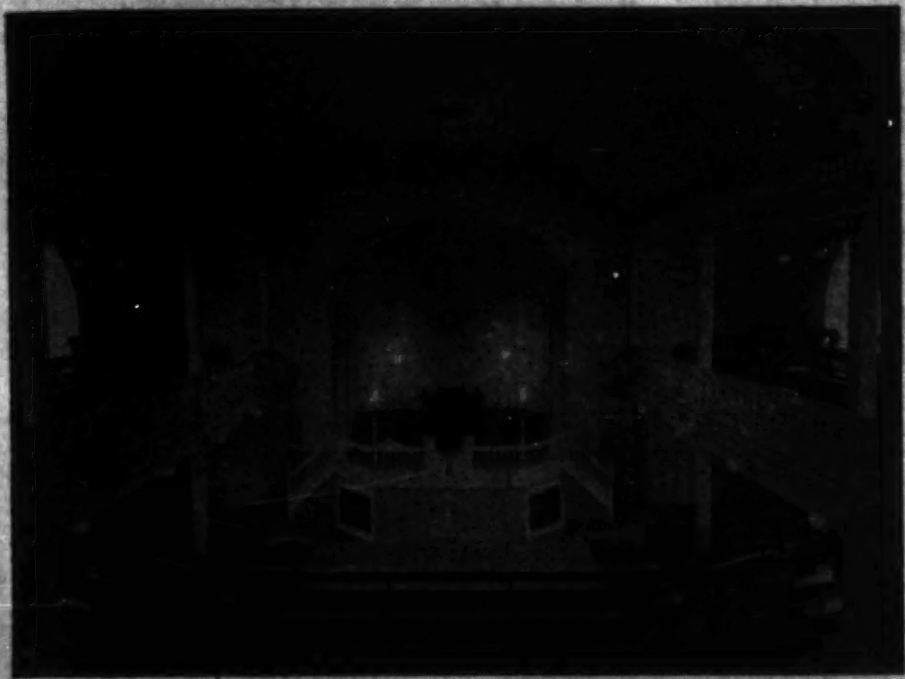
P. W.

Bönehusinvigning i Enköping och Alfta.

Den 1:sta december försiggick invigning af den nya missionskyrkan i Enköping. Den har fått namnet Immanuelskyrkan. Länges har församlingen känt behovet af en ny samlingslokal i st. f. den, som hon hittills haft.

Interiör af Immanuelskyrkan i Enköping.

Interiör af Immanuelskyrkan i Enköping.

Denna senare var bra i början, och många saliga stunder har församlingen haft där. Många syndare hafva där blifvit omvända och troende. Men allt eftersom församlingen tillväxt både inåt och utåt, har lokalen blifvit trång och olämplig. Det är en vanlig historia. Och nu står den nya kyrkan där.

Hon är ännu icke fullt färdig utvändigt. Men invändigt är hon ett af de trefligaste bönehus, som finnas i vårt land, rymlig, ljus, luftig och lätt att tala i. En särskild förtjänst har hon däri, att läktaren icke, såsom tyvärr vanligt är i våra bönehus, sitter så högt, att man måste ha en särskild upphöjd predikstol för den. Här ses och höres predikanten af alla närvarande, när han står på platformen. En stor fördel är ock, att hon icke har någon ingångsdörr midt emot predikstolen. Det verkar synnerligen störande för predikanten, när han midt emot sig har en stor dörr, som en lång stund af predikan går upp och igen för dem, som alltid ha för sed att komma sent. Ligger därjämte denna dörr midt emot förstuguporten, som vanligen står öppen, så skall predikanten, hvar gång dörren öppnas, se allt, hvad som tilldrager sig på gatan, hvilket verkar mycket störande. Allt sådant är undviket här.

Det var undertecknad förunnadt att vara med om invigningen. Ehuru inträdesavgiften var hög — en krona — så var lokalen alldeles full af folk.

Jämte den stora salen, som på tre sidor är omgifven af läktare och rymmer 500 personer, har kyrkan på nedre botten en mindre sal för 100 personer med kök. En trappa upp har hon en synnerligen treflig predikantbostad med tre rum och kök samt 2 tr. upp bostad för vaktmästare. Offervilligheten bland församlingens medlemmar har varit *mycket* stor, och de, som ha litet mer än folk i allmänhet, ha tagit kraftiga tag. Gud skall löna dem. Det oaktadt, och ehuru det gamla bönehuset kunnat säljas rätt fördelaktigt, hvilat dock på den nya kyrkan en skuld af några tusen kronor. Men församlingen är besluten att icke låta den bli gammal. Och det är bra.

Bland dem, som talade vid invigningsfesten, må

särskildt nämnas stadens kyrkoherde. Baptistförsamlingens pastor hade lofvat tala, men vardt förhindrad af opasslighet. I stället hade han insändt en synnerligen hjärtlig skrifvelse, som upplästes. Utmärkt sång utfördes af missionsförsamlingens i Västerås manskvartett.

Hela festen var mycket uppbygglig, och ett par bilder af kyrkans inre ser läsaren här ofvan. Enkelt men trefligt — icke sannt? Ära vare Gud.

I Alfta, Helsingland, firade friförsamlingen den 8 d:s en stor högtid. Då invigdes ett nytt, trefligt och rymligt missionshus i Alfta kyrkoby. Tillslutningen var synnerligen stor och afven på eftermiddagen, då en inträdesavgift af en krona togs, var den rymliga lokalen packad både på nedre botten och på läktaren, som går efter tre sidor. Arbrå och Bollnäs sångkörer sjöngo och gjorde sin sak mycket bra. För öfrigt höllos predikningar och tal, och festen, som räckte kl. 10—1 f. m. 4—7 e. m., var alltigenom uppbygglig. Det föll på undertecknads lott att dels predika dels hålla invigningstalet. För öfrigt talade distriktsförest. Erixon och Holmström, pred. Bergman, Alfta, Larsson, Bollnäs, Bergstrand, Edsbyn, baptistpredikanten Ström, Alfta.

P. W.

Oscar II.

Vår gamle konung är död. Den 8:de dec. utanadades han sin sista suck kl. 9,10 f. m. utan någon föregående egentlig döds kamp. Budskapet om hans bortgång har vållat sorg och saknad öfver hela vårt land, ej minst bland de troende. Och dock kom det ju alls icke oväntadt.

Att konung Oscar alltid tänkte på och arbetade för Brödrafolkens väl, såsom hans valspråk lydde, det torde alla med en mun erkänna, afven de som med eller utan rätt ansågo, att han i en eller annan sak kanske bort handla annorlunda. Misstag kan ingen undgå. Huruvida emellertid det, som man på vissa håll *räknat* för misstag, verkligen *varit* misstag, det skall historien afgöra. Men det *redliga, fosterländska uppsatset* i hvarje hans åtgärd skall *aldrig* bli föremål för några historiska tvifvel eller undersökningar. Det är höjdt öfver *hvarje* tvifvel.

Här kan det naturligtvis icke bli fråga om någon fullständig teckning af konungens person. Endast några få drag af hvad jag personligen erfarit — skall jag tillåta mig att meddela — drag som ha ett särskildt intresse för de troende.

Icke få gånger har det varit mig förunnadt att tala med konung Oscar, och jag har därvid rönt en välvilja och hjärtlighet, som djupt rört mitt hjärta.

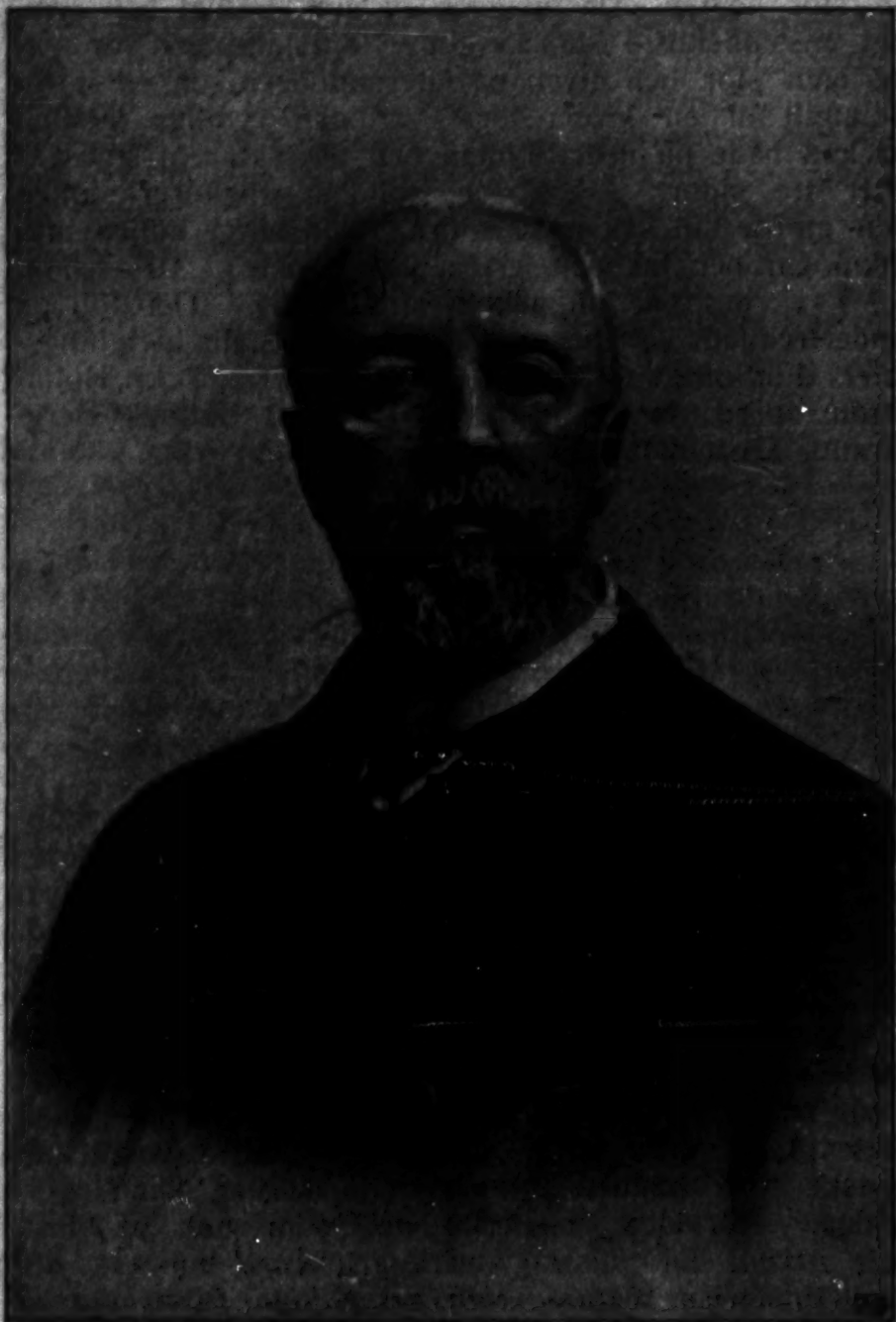
Första gången, var då jag, såsom ordförande i en kommitté, framlämnade till honom den bekanta nattvardspetitionen. Sedan detta ärende var uträttadt, frågade jag, om han tillät mig säga några ord till. »Mycket gärna»,

svarade han. Jag fortsatte: »Det är sannolikt sista så visst som första gången, jag står inför Eders Majestät». — »Nej, säg icke det, säg icke det», afbröt han. — »Jag vill då», fortsatte jag, »till Eder Majestät frambära den innerliga önskan, som fyller alla på Kristus troendes hjärtan i vårt land, att Eders Maj:t måtte gifva sitt hjärta helt åt Herren Jesus». Tårar kommo i hans ögon. Han sade några varma ord och slutade med att uppmana oss att bedja för honom.

Vid ett annat tillfälle, när jag under samtalet hade

som jag och i all sin tid sysslat med jordiska ting, så finner man nog, huru fåfångliga de jordiska tingen äro; därför har jag på den sista tiden börjat sysselsätta mig med de himmelska tingen mycket mer än förr».

Enligt hvad tidningarna meddelat, voro hans sista ord i all sin korthet mycket sköna. Drottningen sade till honom: »Ja, Herren skall nog föra dig igenom. Hans nåd är så stor.» Konungen svarade: »Ja, Hans nåd är stor.» Drottningen böjde sig då ned mot honom och hviskade i hans öra bibelordet: »Jesu Kristi, Guds sons,

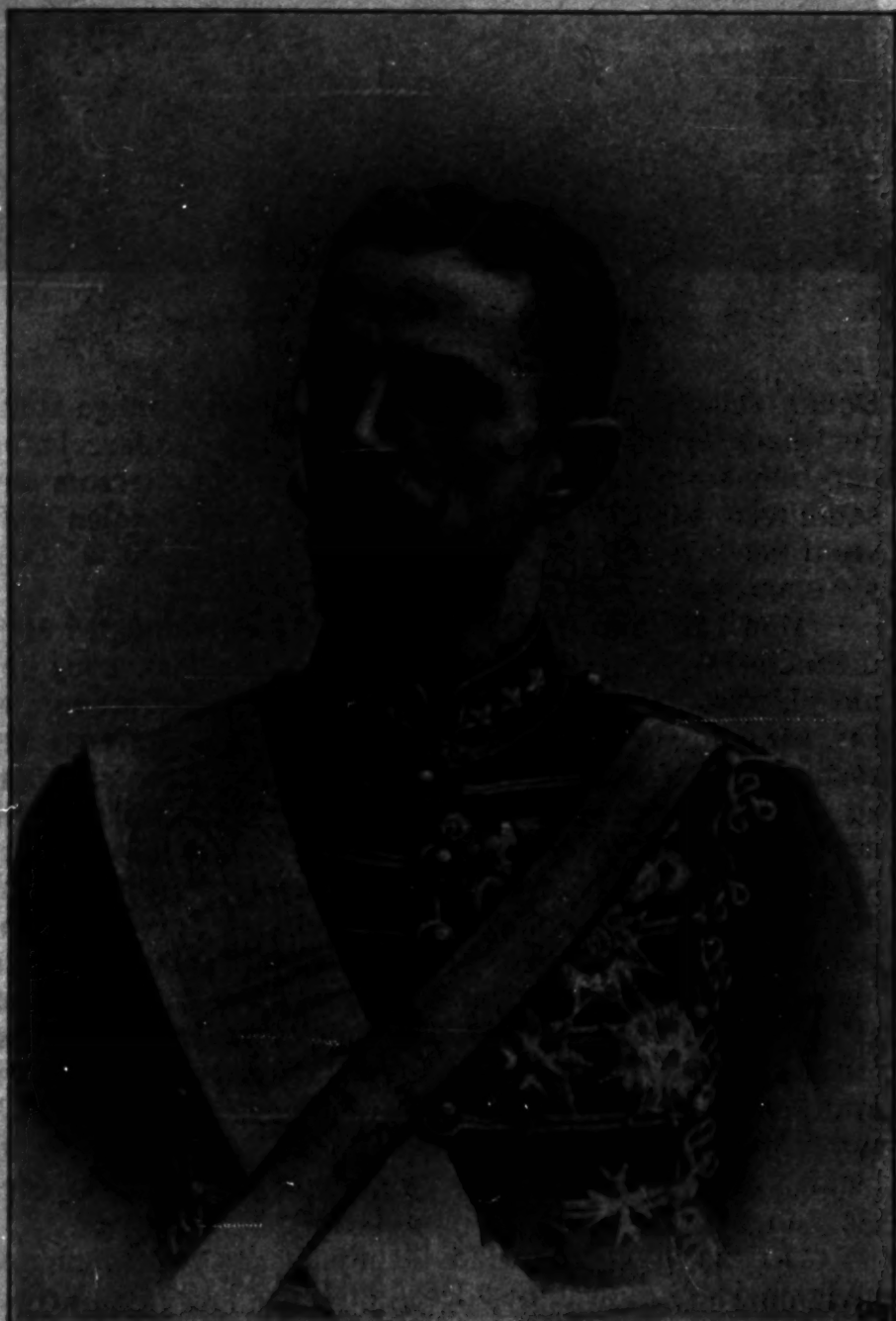

Oscar

sagt honom, med hvilken kärlek de troende omfattade honom, och huru vi både offentligt i våra bönehus och enskildt i hemmen både Gud för honom, så klappade han mig på axeln och sade med djup rörelse: »Kära du, kära du, det är mycket mer, än hvad jag är värd».

En annan gång, då jag vid nyår besökte honom för att önska honom Guds frid till det nya året, svarade han:

»Guds frid, ja du, Guds frid, det är det enda, vi egentligen behöfva. Och när man blifvit så gammal

Gustaf

blod renar oss från all synd» 1 Joh. 1: 7. — Konungen svarade med tydlig röst: »Tack Jesus!»

Med dessa ord på sina läppar gick han in i evigheten. Jag var i Ofvanåker i Helsingland. Dödsbudet kom dit ungefär kl. 9,30 f. m. Strax hissades svenska flaggan på half stång på friförsamlingens bönehus.

Gud vare lof för, hvad vi i den gamle konungen haft. Må den nye konungen Gustaf V fortsätta i samma riktning. Därom skola de troende bedja. P. W.

Svenska kyrkan.

— Svenska församlingen i London har beslutit att inköpa tomt i Marybone för att därstädes uppföra en svensk kyrka samt byggnader inrymmande lässalar, skolorum och föreläsningssal samt pastorsbostad. Den nuvarande kyrkan är mycket olämplig.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen.

— På missionsinstitutet Johannelund finnas innevarande läsare inemot 60 elever, af hvilka 13 tillhöra den yttre missionsafdelningen. De senares studiekurs är sex-årig. De öfriga utbildas på 3 år.

— En insändare i »Missions-Tidning» framställer följande förslag till insamlande af missionsmedel: »Låtom oss då i Herrens namn ena oss därom, att hvarje prenumerant på Missionstidningen antingen själf lämnar eller insamlar 2 kr. till Stiftelsen. — Dessa medel borde gifvas alldeles oberoende af och utan minskning af de vanliga missionsgåfvorna». — Ett förträffligt uppslag äfven för oss. Upp bröder! Låt oss icke bli efter!

Baptistsamfundet.

— I Betelseminariet är elevernas antal 50.

— Västerviks baptistförsamling invigde den 10 nov. sin nya kyrka, »Tabernaklet». Den är byggd af tegel och säges rymma 600 personer. Kyrkan innehåller äfven bostad för pastor och vaktmästare. Invigningsdagarna insamlades 800 kr.

— Pastor John Åkerholm, som kallats att blifva Söderhamns baptistförsamlings pastor, har nekande besvarat kallelsen. Däremot har han antagit kallelse att verka inom Helsinglands distrikt tills vidare.

— Ekeryds baptistförsamling har firat 50-årsjubileum. Skedevi baptistförsamling firade den 9 sept. 30-årsjubileum. Medlemsantalet var då 145.

— I Nynäshamn invigdes sönd. den 17 nov. därvarande baptistförsamlings nya kyrka, Tabernaklet. Den har sittplatser för 300 personer.

Metodistsamfundet.

— I metodistsamfundets predikantskola i Uppsala emottaga ett 20-tal elever undervisning innevarande läsår.

— Pastor J. E. Eriksson, som förestått metodistförsamlingen i Kalmar, har rest till Amerika, där han i Minneapolis skall förestå en svensk metodistförsamling. Till hans efterträdare i Kalmar har utsetts pastor Thure Nyström.

— Linköpings metodistförsamling har upphört att genom basarer och dylika tillställningar insamla medel för verksamheten. Resultatet har blifvit, att församlingens ekonomiska ställning är bättre nu än någonsin förr. Mycket lärorikt.

— Metodistförsamlingen i Köping firade i november 25-årsjubileum.

Profnummer Så långt det varit oss möjligt, ha vi sökt af Pietisten. att gifva de två profnumren af Pietisten hvilka såsom bilaga åtfölja tidningen Missionsförbundet det innehåll, som vi beräkna, att Pietisten skall komma att innehålla. Att fullständigt utföra det tilltänkta programmet går icke, förrän tidningen utkommer som själfständig tidning. Våra läsare torde dock genom dessa tvenne nr fått en idé om, huru den kommer att ta sig ut. Och vi hoppas, att intrycken häraf varit sådana, att vi kunna påräkna våra vänners lifliga medverkan till dess spridning.

Profnummer till utdelning sändas gratis.

Den allmänna Vi införa i detta nummer programmet böneveckan. för den vanliga och af många efterlångtade böneveckan. En troendes lif bör ju vara en enda hel »bönevecka». Men huru det än är, så kännes det mer än vanligt varmt vid tanken på, att miljoner Guds barn på skilda platser af jorden samtidigt frambära samma lof och samma böner.

Må böneveckan äfven denna gång medföra mycken välsignelse till vårt folk, ja må den få blifva en början till andlig lifaktighet och väckelse på många orter.

Ungdomens Förlidet år hölls en särskild ungdomens bönevecka. bönevecka omedelbart efter den allmänna enligt program, uppgjort af Missionsförbundets styrelse. Från flera håll uttryckte man sin glädje och tillfredsställelse därofver, hvarför vi äfven i år införa ett sådant program och inbjuda hjärtligen alla, men synnerligast ungdomen att deltaga i dessa möten.

Välsigne Herren vår ungdom.

Missionsskolans Den 21 denna månad avslutar Missions-skolan sin hösttermin. Elever och lärare få då ferier till den 22 januari 1908, då vårterminen tar sin början. Detta blir ock den sista terminen i de nuvarande skollokalerna. Till nästa höst torde skolan få flytta in i eget hus.

Kvartalsmöte. Vårt nästa kvartalsmöte kommer, om Gud vill, att hållas i Hudiksvall under Trettondagshelgen. Vid samma tillfälle kommer troligen missionsafskiljning att äga rum.

Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal.

Text Matt. 1: 21.

1. Paulus kallar Kristus för den siste Adam (1 Kor. 15: 45). Den förste Adam var icke tillkommen genom den naturliga födelsen såsom andra människor, utan genom direkt skapelse af Gud. Så är ock den siste Adam icke tillkommen såsom andra människor, visserligen född, men af jungfru. Det ena är icke mer oförklarligt än det andra. Bägge delarna äro under.

2. Märk, huru änglar uppenbara sig i Jesu lif: vid hans födelse (Luk. 2: 8 följ.), vid hans kamp i Getsemane (Luk. 22: 43), vid hans uppståndelse (Luk. 24: 1 följ., Matt. 28: 1 följ., Joh. 20: 1 följ.), vid hans himmelsfärd (Apg. 1: 10 följ.). Läs alla dessa ställen.

3. Jesus får sitt namn från Gud (Matt. 1: 21). Namnet betyder: Jehovah är frälsning (eller frälsare). Hvar gång vi uttala det namnet, bekänna vi, att det är Gud, som frälsar. Läs de ställen i N. T., som kalla Gud frälsare: Luk. 1: 47, 1 Tim. 1: 1, 2: 3, Tit. 1: 3, 2: 10, 3: 4, Jud. v. 25. Observera särskildt Tit. 3: 4—6, där både Fadern och Sonen kallas frälsare, emedan det är Gud, som frälsar genom Jesus. Jämför 2 Kor. 5: 18. Huru Gud i Gamla Testamentet kallas frälsare, därom se 2 Sam. 22: 2, 3, Ps. 85: 5, Ps. 51: 16, Es. 43: 3, 11 med flera ställen. I sammanhang härmed läs Joh. 12: 44 följ., 14: 1.

4. *Sitt folk*, d. v. s. Israels folk. Att han skulle vara äfven *hedningarnas* frälsare, det var ännu icke uppenbaradt. Paulus kallar det därför en stor hemlighet. Läs Ef. 3: 3—6, Rom. 16: 25. Huru apostlarna själfva kommo till visshet om denna hemlighet, därom läs Apg. 15: 6 följ. Jämför Apg. 10: 34—35, 45, 47. Läs vidare Rom. 3: 29 följ. Judarna trodde nog, att hedningarna skulle frälsas, men på den vägen, att de läto omskära sig och således inympades i det gamla Israel (Apg. 15: 1).

5. *Från deras synder*. Jämför Joh. 1: 29. Synden skilde människan från Gud (Es. 59: 2). Och att vara skild från Gud, det är osalighet. Skall syndaren bli frälst, måste han komma åter i gemenskap med Gud. Men det kan icke ske på annat sätt, än att det, som skiljer, d. v. s. hans synd, toges bort och han blir rättfärdig. Och det är Kristi verk. Det är stammen, som förenar grenen med roten, det är genom stammen lif tillflyter grenen från roten. Inget lif utan gemenskap med roten och ingen gemenskap med roten utan genom stammen. Gud är roten, Kristus stammen, människan grenen. Läs Joh. 15: 1 följ.

6. Frälsning från synden består ej blott däri, att synden förlåtes, utan däri att människans hjärta blir omskapadt och renadt (Apgt 15: 9, Ef. 2: 10), så att hon blir en ny människa (2 Kor. 5: 17, Joh. 3: 3).

P. W.

Hieronymus i Betlehem.

(Legend).

Hieronymus, en munk i Palestina, berättar, att då han var i Betlehem och i andanom föreställde sig Kristi krubba, har han dagligen hållit hjärtliga samtal med det lilla Jesusbarnet. Så ofta jag betraktar detta ställe, sade han, så har jag ett kärt samtal med barnet Jesus, som legat i denna krubba. Jag säger: »Ack Herre Jesus, huru måste du skälfva och kvida för min skull, hvarmed skall jag vedergrälla dig det?» Då tyckes det mig, att det lilla barnet Jesus svarar och säger: »Jag begär ingenting, min käre Hieronymus, endast detta: Åra vare Gud i höjden och frid på jorden! Låt detta behaga dig. Jag vill ännu ringare varda än så, såsom David säger i 2 Sam. 6: 22. Jag vill ännu ringare vara i ertagården och på korset.» Då talar jag vidare: »Jag måste gifva dig något, käreste barn! Jag vill gifva dig mina äodelar.» Barnet svarar: »Hörer icke från begynnelsen himmel och jord mig till? Jag behöfver intet, gif åt de fattiga, och jag vill anse, som om du gifvit det åt mig själf.» »Ja», säger jag, »det vill jag göra, min käreste Jesus, men jag måste äfven gifva åt dig något för din person, annars

dör jag af smärta och bedröfvelse.» Då svarar Jesus: »Emedan du då är så benägen att gifva, så vill jag säga dig, hvad du skall gifva åt mig: gif mig dina synder, ditt onda, oroliga samvete och din fördömdelse.» Förundrad frågar jag: »Hvad vill du göra därmed?» Jesus svarar: »Jag vill taga dem på mina skuldror; det skall vara min lutt och glädje att få borttaga dina synder, stilla ditt oroliga samvete och upphäfva din fördömdelse.» — Då har Hieronymus begynt att bitterligen gråta och säga: »Ack du käreste barn, huru du har rört mitt hjärta! Jag tänkte, att du ville hafva af mig något godt, men nu vill du hafva allt, som hos mig är ondt. Så tag då bort allt, som är mitt och gif mig i stället det, som är ditt, så blir jag hulpen till evigt lif.»

Det är vissa barn, som aldrig pläga bedja Gud. Dessa äro olyckliga barn, ty de älska icke Gud, de tro ej heller, att han är närvarande hos dem, de bry sig ej om hans vänskap. Men ack, där finnas andra barn, som äro lyckliga barn, de älska Gud, de tro på honom, och de bedja. — Se här exempel på bedjande barn:

En liten flicka i London, omkring fyra år gammal, var en dag ute och lekte med sina kamrater. Men midt under lekarna gick hon afsides i trädgården för att bedja till Gud. Då hon kom igen, frågade hennes kamrater, hvad hon hade gjort där, och då kunde hon icke neka utan bekände, att hon hade bedit till den store Guden. Men hon bad dem, att de icke skulle säga det för hennes moder, ty, sade hon: »Mamma beder aldrig och vill ej, att jag skall bedja.» Men i stället för att hålla det tyst sprang genast ett af barnen till modern och omtalade det. Modern, som eljest var mycket häftig, låtsade nu ej höra det. Men en tid därefter, då hon såg den lilla gå in i trädgården, var hon henne till mötes vid grinden, då hon kom igen, och frågade, hvad hon hade gjort där. Flickan ville ej strax gifva ett tydligt svar, men modern frågade henne åter lika bestämdt och lofvade omsider, att hon icke skulle blifva ond, samt frågade ännu flera gånger med mildare röst. Då svarade flickan: »Jag har bedit till Gud.» — »Men hvarför skall du bedja till honom?» frågade modern — »Emedan jag vet, att han hör mig, och jag älskar honom.» — »Men huru vet du, att han hör dig?» — Detta var i sanning en svår fråga; men märk huru barnet svarade. Läggande handen på sitt lilla hjärta sade flickan: »Jo, jag märker det, att han hör mig; det är någonting här, som säger mig det.» Detta språk genomträngde modern, som aldrig plägade bedja, och hon grät bitterligen. Gud säger: »Jag älskar dem, som älska mig; och de som bittida söka mig, skola finna mig.»

Lille Edwards dödssång.

Edvard H. var född i Dublin 1805 och gick 1815 genom döden till himmelens glädje. Edvard var, medan han lefde, en liten älsklig, gudfruktig gosse, som trodde på Frälsaren och älskade honom mycket och gärna ville göra hans vilja. Han var äfven mycket lydig mot sina föräldrar och läste flitigt och gärna om Frälsaren. — Då han nu var 10 år, blef han sjuk, och om hans förhållande under sjukdomen berättar hans moder följande: Min lille Edvard var obegripligt tålig och nöjd, samt tänkte på Frälsaren och himmelen. En vecka före sin död låg han en dag mycket aftynad, och jag trodde, att han sof. Då lade jag mig bredvid honom. Men efter ett litet stund utropade han: »Mamma, jag är så lycklig!» Då jag frågade, hvad som gjorde honom så lycklig, svarade han med mycken känsla och helig glädje: »O mamma, Herren har visat mig, att jag är hans; Kristus har tvagit mig i sitt blod.»

Kort därpå sade han: »Jag ville gärna, att mamma följde med mig.» Jag sade: »Jag hoppas, vi skola snart träffas igen.» Nu såg han på mig med allvarlig och genomträngande blick och sade: »Ja, om mamma tror på Herren Jesus.» — Samma dag sade han: »Gossarna i skolan plågade ofta fråga mig, antingen jag hellre ville gå uppför backen med en brödkorpa eller utför backen med en stor penningpung.» Som jag aldrig hade hört denna fråga förut, sade jag, att jag ej förstod dess mening. »Jo», sade han, »följa Kristus med fattigdom, eller följa djävulen med rikedom.» Jag sade nu, att jag hoppades, jag skulle hellre följa Kristus med fattigdom, och han sade med eftertryck: »Så skulle jag.» — Två dagar därefter sade han: »Jag längtar att få se Jesus, jag åstundar att vara med Jesus.» Alltid när han tillfrågades, om han hellre önskade lefva eller dö, svarade han: »Om det så är Herrens vilja, önskade jag hellre dö och vara med honom.» När han såg, att jag var rörd, sade han: »Önskar mamma, att jag skall lefva?» Jag svarade, att om det så vore Herrens vilja, önskade jag det visserligen, ty jag älskade honom så mycket, hvarpå han genast svarade med eftertryck: »Om jag lefver, så kan jag ej låta bli att synda, men när jag dör, då blir jag fri synden.» — Så sen I, kära barn, att lille Edvard älskade Frälsaren mera än sitt lif — och var mera rädd för synden än för döden. Med detta sinne ingick han den 10 maj i den himmelska glädjen att evigt se Frälsarens ansikte, som han så innerligt åstundat, att evigt se änglarna och Abraham och David och jungfru Maria och alla benådade syndare i himmelen.

Julens heliga minne.

Hör Änglars sång i morgonsky
Förkunnande, att dagen ny
Ljus öfver jorden sprider!
Den långa natten nu förgår,
Och salighetens jubelår
Går in med gyllne tider.
Väntan lång
Full af tvång,
Ändad vorden!
»Frid på jorden,
Gud i höjden
Vare ära!» — Stor är fröjden.

Ty öfver dem, som sutto kvar
I dödens skugga, ljuset har
Från himlens höjd upprunnit.
I telningen af Davids stam,
Som spirat upp så undersam,
En Frälsare vi funnit.
Hvarje själ
Vill han väl. —
Jude, hedning
Med sin ledning
Vill han föra,
Att dem evigt saliggöra!

O helga minne! Juletid
Ännu bland folken sprider frid,
Som aldrig skall försvinna.
Igenom sekler har dess ljus
Mångtusen ledt till krubbans hus
Att tröst i kvalen finna!
Sälla ro
Att få tro!
Änglars hälsning
Bjuder frälsning.
Mänskor alla,
Nu må till hans fötter falla!

Du stjärna klar i Betlehem,
Som visar vandrarn vägen hem
Från vilsna ökenstigen,
Du jorden all bestråla må,
Att de, som än i mörker gå,
Få smaka julefriden!
Tindra klart,
Uppenbart,
Humlustjärna.
Vi så gärna
Vilja vandra
I ditt sken med vänner andra.

Stå upp, min själ, låt fruktan gå,
Tag Herrens vapenrustning på
Att i hans fotspår tråda!
Dig red till lydnad för hans bud,
Och blanda dina sängers ljud
Med gamla och med spåda:
Gud ske pris,
Som så vis
Frälsning sände!
Ur elände
Vill han alla
Rädda och till himlen kalla!

H. Myrbäck (bearb.)

I Guds hand.

Text för den 29 dec. 1907: Ps. 121: 1—8.

Inledning.

Psalmerna 120—134 plågas kallas vallfartssånger eller pilgrimssånger, emedan de sjöngas af pilgrimerna, då de tågade upp till Jerusalems tempel. Den 121 psalmen, som vi i dag skola läsa, har ingen annan inledning än: en sång vid uppgången till templet. Men den talar om friden i Guds hus och om Herrens omvårdnad, och psalmisten blickar uppåt med hopp.

Texten läses.

Herren hjälper, vv. 1, 2.

Huru sjunger psalmisten enligt den 1 v.? De invånare, som bo i djupa dalar, äro ofta utsatta för mångahanda sjukdomar, för hvilka det ej gifves annan bot än en vistelse i berglandet. Före uppstigandet plåga de sjuka se upp mot höjderna och längta att komma upp på dem. Psalmisten ser bort från svårigheterna och bekymren omkring honom upp till Herren, som från höjden skådar ned för att hjälpa. Vi upplyfta våra andliga inre ögon i tro och bön till Gud, som är allsmäktig och barmhärtig. Hvilka se längst: själens ögon eller de lekamliga? Det lekamliga ögat ser blott efter naturlig, jordisk, timlig hjälp. Det andliga ögat ser icke efter de ting, som synas, utan efter dem, som icke synas; ty de ting, som synas, äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga (2 Kor. 4: 18).

Satan vill hålla våra ögon fästade på bekymren och svårigheterna omkring oss för att göra oss oroliga och modfärliga. Men huru skola vi bete oss? Vi skola se uppåt till de eviga höjderna. Hvarifrån kommer alla goda gåfvor? All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ofvanefters från ljusets Fader. Min hjälp kommer ifrån Herren, som har gjort himmel och jord. Det är som vilje psalmisten säga: Har Gud gjort himmel och jord, och uppehåller han ännu denna väldiga bygg-

nad, så skall han ock uppehålla mig, som mot den stora himmelen och jorden är blott som en liten mask eller en handfull jord. Den, som har gjort himmel och jord, kan förvisso hjälpa.

Om en myra komme till dörren af en välbärgad landtbrukares spanmålsbod och både om hjälp, skulle det icke göra honom fattig att gifva henne en handfull hvete. Vi människor äro jämförelsevis icke mera än en liten insekt vid dörren till Guds alltillräckliga förråd. Allt, hvad vi kunna behöfva och någonsin kunna förbruka, kan icke mer förminska Guds alltillräckliga förråd, än hvad en fisk, som dricker, kan förminska världshafvet.

Vi behöfva alltid hjälp, kraftig hjälp i nödens tider. Vår hjälp kommer — den är på väg och hinner fram i rätt tid, ty Herren sänder den. Himmel och jord stå till hans förfogande — han har skapat dem — han kan bjuda allt att tjäna oss. Vi skola sträcka våra blickar bortom himmel och jord — bort från det synliga till den osynlige, som äger all makt i himmelen och på jorden.

Gud bevarar de sina, vv. 3—8.

Vägen genom detta lifvet är farlig, slipprig och svår, så att vi lätt kunna halka och falla; men hvad lofvar Herren enligt den 3 v.? *Icke skall han låta din fot vackla.* Vi skola bedja: Visa mig, Herre, din väg. Jag vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid det ena, att jag fruktar ditt namn (Ps. 86: 11). Herren skall bevara oss, leda oss, då vi lägga vår troshand i hans allsmåttiga hand. Huru många ögonblick skulle vi kunna bestå, om Herren somnade? Icke ett. Dag och natt behöfva vi hans vakande öga och hans ledande hand. Gud har lika noga akt på oss som en moder har akt på sitt barn, hvilket hon aldrig släpper ur sikte utan följer med ögonen, hvarthän det än går. Af omsorg och omvårdnad om sitt barn hålles mången moder vaken hela nätter. Herren är »trindt» omkring sitt folk. Den trösterika sanningen behöfver upprepas: *Se, han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke.* Ingen tjuv kan smyga sig in, Herren märker det strax. Jakob hade hvarken väggar eller förhänge eller skyddsvakt omkring sig, men — i hvilken borg var han inne-sluten? I Herren.

Herren är den, som bevarar dig. Jehova själf har åtagit sig att bevara dig. Utan fruktan kunna vi då draga framåt mot det himmelska Jerusalem. Herren är ditt skydd på din högra sida. Skydd bevarar från den brännande hettan och det bländande ljuset. Herren skall vara vår sköld och skydda vår högra arm, med hvilken vi kämpa mot fienden.

Huru lyder den 6 v.? *Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen om natten.* Faror finnas såväl i ljuset som i mörkret; men hvad har Herren lofvat? Att bevara oss såväl dag som natt: för hetta om dagen och för köld om natten. I Österlanden blir det ofta under månljusa nätter en skadlig köld, då det på dagen varit stark solhetta. Huru betäckte ej Herren med sin skugga Lots hus och särskildt profeten Elisa, så att syrierna icke hörde honom. Då kyrkofadern Atanasius en gång förföljdes och fienderna jagade efter honom på hafvet, vände han plötsligt om, för dem till mötes och frågade dem, om de icke sett Atanasius? Ingen af fienderna anade, att det var han. Han förgömmar dig hemligen i sitt tjall.

Hvilkendera bevarar Gud: kroppen eller själen? Han bevarar både kropp och själ. Herren skall bevara dig för allt ondt. Han bevarar oss icke blott i alla onda tider utan för hvarje ondt inflytande, för själfva det onda. Hvarigenom blef Josef bevarad? Genom Herrens fruktan. Med hvilka ord visar psalmisten, att han bevarar oss personligen? *Han skall bevara din själ.* Själens bevarande är det viktigaste. Om vi till vår kropps (eller vårt lekamliga lifs) vårdare och vaktare hafva Guds änglar — hvem hafva vi då såsom själens vårdare? Den helige Ande. Han bevarar själen för synd, villfarelse, modlöshet, stolthet m. m., *han bevarar den i Guds kärlek och Kristi tålmod.*

Huru lyder den ästa versen i vår psalm? *Herren skall bevara din utgång och din ingång från nu och till evig tid.* När vi på morgonen gå ut till vårt arbete och komma hem om aftonen för att hvila — bevaras vi af hvem? Vi förstå hvarken att utföra början, fortgången eller slutet — allt må

vara Herren anbefallt. Så vill Salomo säga, då han nämner, att han är en ung dräng, som icke vet sin utgång eller ingång (1 Kon. 3: 7). Psalmistens ord syfta väl ock på vårt lifs ingång och utgång. Både måste Gud bevara — han måste i både lif och död bevisa oss barmhärtighet. Med hvilka ord angifves, att bevarandet är evigt? *Från nu och till evig tid.* Hvilken trygghet är icke detta! Ingen är i en sådan säkerhet som den, hvilken Gud bevarar. Ingen står i så stor fara som — hvilken? Som den, som litat på sig själf. *Kommen ihåg Lots hustru,* hvilken svår utgång hon fick — hon såg sig tillbaka och blef stående där, *hvarest hennes hjärta och skatt var* (Luk. 17: 32).

Finns det således en makt, som kan bevara mig, när jag går ut i lifvet med dess oro, med dess frestelser och pröfningar; eller då jag går in i hemmet, i barnkammaren, i köket etc. — kan mitt hjärta och sinne blifva bevarade i stillhet inför Gud, bevarade för allt ondt? Herrens arm är icke för kort. Herrens makt är underbar! *Vi bevaras med Guds makt genom tron till den frälsning, som är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden.*

Det är skönt att få sluta året med en så viss försäkran af Herren och att veta, att han lika trofast skall bevara oss under det kommande året.

Minnesvers (4 Mos. 6: 24—26): *Herren välsigne dig och bevara dig! Herren låte sitt ansikte lysa öfver dig och vare dig nådig! Herren vände sitt ansikte till dig och gifve dig frid!*

Johannes N—g.

De vise från Österlandet.

Text för den 5 jan. 1908: Matt. 2: 1—12.

I. Inledning.

Julen är vår skönaste högtid, och den är isynnerhet en barnens glädjefest, emedan vi då fira Jesusbarnets födelse. Jesu födelse är det största och saligaste som hänt i tiden, och därför fira vi hans födelsedag år efter år med ljus och sång och glädje. Stora och små, fattiga och rika följas vi åt och valfärda i tanken till stallet och krubban i Betlehem för att med herdarna lyssna till änglasången och tillbedja Jesusbarnet. Men det var icke blott de bästa och frommaste bland judarne, som sökte Jesusbarnet. I vår text för denna dag få vi läsa om, huru de ädlaste och frommaste bland hedningarne också komma för att tillbedja och hylla detta barn.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. I Jerusalem, vv. 1—8.

Se på vår första vers och säg var Jesus föddes! Betlehem var en liten stad. I hvilken del af Palestina låg den? På ungefär två timmar kan man färdas mellan Jerusalem och Betlehem. Hvem regerade öfver Judeen, när Jesus föddes? Denne Herodes var en mycket grym man och så fruktansvärdt ogudaktig, att han mördade sina egna söner och en af sina hustrur. Konungatitel bar han, men han var blott lydfurste under kejsaren i Rom. Det var således under ett farligt regemente, som Jesu födelse inträffade. Vår text berättar nu om en tilldragelse, som väcker till utbrott alla onda lidelser hos Herodes och som kunnat medföra döden för Jesusbarnet, om ej Guds öga vakat. Hvilka sägas här komma till Jerusalem? Efter hvem fråga dessa visa från Österlandet? Huru kunna de visa veta att en konung är född? Och i hvilken afsikt ha de vise kommit att söka den nyfödde judakonungen? De ha kommit för att tillbedja och hylla honom. Dessa vise eller mager hörde till en lärd prästkast, som förekom bland perser, meder och kaldeer. I sin ädlaste form sökte magien vinna insikt i naturens hemligheter. Magerna studerade ifrigt stjärnhimmeln, som de ordnade i stjärnbilder, hvilka de gäfvat namn, ja, de gäfvat namn äfven åt de enskilda stjärnorna i hvarje stjärnbild. Vid tiden för Jesu födelse hade en underbar stjärna ådragit sig

dessa visers uppmärksamhet, väckt deras längtan och fört några af dem till Jerusalem.

De vise männens uppträdande i Jerusalem väckte det allra största uppseende, nästan en allmän förfäran. Hvem säges i vår tredje vers först och främst blifvit illa till mods? När Herodes hörde de främmande vise tala om och fråga efter den nyfödde konungen, fruktade han en medtäflare om konungamakten. Han bafvar för en, som skall störta honom från tronen. Men hvilka andra blifva bestörta genom de vise männens fråga? Jerusalems invånare frukta, att Herodes skall börja våldsdåd och blodbad ibland dem. Men Herodes behärskar sig till en början. Han vill genom klok beräkning och list söka få Jesusbarnet i sitt våld för att förgöra det. Därför ställer han sig som en from sökare äfven han. Han anordnar en sammankomst i sitt kungliga palats, en lärd sammankomst. Hvilka kallas eller bjudas in till Herodes? Öfverstepräster och skriftlärare och jämväl de vise männen. Hvilket spörsmål ställer han till dessa lärde? »Hvar skall Kristus födas?» Och huru svara skriftlärarne? »I Betlehem i Judeen». Huru kunde skriftlärarne vara så säkra härpå? Profeten hade sagt så. Huru hade profeten Mika sagt härom enligt orden i vår sjette vers? »Och du Betlehem, land i Juda, är ingalunda den minsta bland judas furstar, ty utaf dig skall utgå en furste, som skall vara en herde öfver mitt folk Israel». Hvilken var den furste, som profeten här syftar på? Jesus, vår Frälsare. Nu visste Herodes, hvarest Jesus skulle födas, men han ville veta mer. Därför upplöser han den allmänna sammankomsten och anordnar ett hemligt möte i all tysthet. Hvilka kallar han till detta möte? De vise från Österlandet. Hvad vill han veta af dem? Han vill noga veta tiden, då stjärnan börjat visa sig. Och sedan han fått veta, hvad han ville, sänder han dem till Betlehem. Hvilken uppmaning ställer han till dem? »Faren åstad och forsken noga efter barnet, och när i hafven funnit det, så underrätten mig därom, att äfven jag må komma och tillbedja det.» Vi märka hans list och hans skrymteri. Tänkte Herodes verkligen söka Jesusbarnet för att tillbedja det? Hans ord voro idel lögn. Han sökte inbilla de vise männen, som icke kände honom, att jämväl han var en from man. Herodes tänkte icke tillbedja, hvad tänkte han i stället göra med Jesusbarnet? Han ville mörda det. Vi kunna lätt tänka oss, att de vise männen skulle få mycket att tänka på med anledning af hvad de upplefvat i Jerusalem. Här hade de sett en konung och en hel stad i bestörtning öfver att den utlofvade Messias-konungen skulle födas eller hade blifvit född. Här hade de sett och kommit i beröring med präster och skriftlärare, som stodo kalla och likgiltiga inför Guds äldsta och största löftes fullbordan. Här hade de träffat en konung, full af list, ränker och usla planer gent emot det barn, hvars födelse de anat, och för hvars skull de rest den långa vägen. Med en lättnadens suck vända de ryggen åt all denna uselhet och rida ut mot Betlehem.

2. I Betlehem, vv. 9—12.

De vise männen ägde förvisso en djup längtan efter att få skåda världens frälsare och en brinnande tro på, att de skulle finna honom. Likgiltigheten och uselheten i Jerusalem hade ej inverkat menligt på deras längtan och på deras tro. Genast som de på kvällen lämnat Jerusalem, få de af Gud styrka och vägledning. På hvad sätt? Han låter stjärnan, som de sett i Östern, gå framför dem. Och hvart leder dem den underbara stjärnan? Till det ställe, där barnet var. Den heliga familjen bodde nu icke i stället utan i ett ordentligt härberge. Och huru inverkar åsynen af den klara stjärnan på de vise? De blifva uppfyllda af glädje. Huru säges därom i tionde versen? »När de sågo stjärnan, blefvo de mycket glada». Glädje, helig och ren trosglädje, uppfyller dem redan på vägen till Betlehem och till Jesusbarnet. Än mera glada blifva de, när de funnit honom. Stjärnan har stannat öfver härberget. De vise förstå, att de äro vid målet för sin färd. Hvilken söker först deras blick, när de kommit in i huset? Först söka de Jesusbarnet. Huru säges därom i elfte versen? De gingo in i huset och sågo barnet. O, hvad de skulle se och fröjdas! Kanske kände de det i denna stund, såsom den gamle Simeon kände det, när han sluter Jesusbarnet i sin famn och utbrister: »Herre, nu låter du din tjänare fara i frid, ty mina ögon hafva sett din frälsning. Men de se icke blott barnet utan hvilken

annan? De sågo också Maria, Jesu moder. Äfven den synen fröjdar dem. Den renaste, vackraste och frommaste moder, som någonsin funnits på jorden, ömt vårdande det heliga barn, hon fått bära och föda. Detta var också en skön syn att se. Ty Maria och Jesusbarnet hörde ännu mycket nära tillsammans. Men när de vise sett en stund, så liksom smälter deras hjärtan af salig hänförelse. De kunna ej med ord uttrycka, hvad de känna. Huru göra de i stället? De falla ned på sina anleten inför barnet i tyst vördnad, beundran och hänförelse. Kanske hviska de för sig själfva: »Tack gode Gud för detta under, tack för din ousägliga gåfval!» På hvad sätt hylla de ytterligare Jesusbarnet? De öppna sina förråd och bära fram skänker af guld, rökelse och myrra. En gammal sägen förmåler, att de vise männen voro konungar eller furstliga personer. De kände sig lyckliga öfver att få skänka Jesusbarnet, konungen i ringhet och armod, af sitt guld och sina dyrbarheter. Den heliga familjen skulle snart behöfva dessa gåfvor vid flykten till Egypti land. Guds öga vakar. Herren förser.

De vise männen stanna öfver natten i Betlehem. På hvad sätt förvisar Gud dem om, att Herodes hade ondt i sinnet mot Jesusbarnet? Han uppenbarar sig för dem i en dröm. Hvad säger han dem? Att de icke skulle återvända till Herodes. Huru göra de därför, säges det i textens sista ord? De foro en annan väg hem till sitt land igen.

3. Tillämpning och afslutning.

Liksom de vise männen längtade efter frälsning och sökte Jesusbarnet, så längta vi alla efter renhet, frid och ljus. Hos somliga är denna längtan fullt medveten och känd, hos andra är den mera fördold. Men alla längta vi. En underbar stjärna blef de visers vägledare till Jesusbarnet. Så har Gud i sitt heliga ord gifvit oss löftenas stjärnor att leda oss till Jesus. När vi följa dessa Guds löftenas maningar och förstå, att vi äro på rätt väg, nära Jesus, då tändes hopp och förtröstan i våra hjärtan. Då kan det med sanning sägas jämväl om oss: »När de sågo stjärnan, blefvo de mycket glada». Hinder mötte de vise från Österlandet. Vägens längd, prästernas och skriftlärarnas likgiltighet och Herodes fiendskap voro svåra hinder, men de öfvervunno dem alla. Så måste jämväl vi icke låta hindra oss af människors likgiltighet för Jesus eller af deras fiendskap mot honom och hans folk. Vi gå dristigt fram mot målet att söka Jesus för att blifva hans. De vise tillbådo inför Jesusbarnet. Så må vi i tron nalkas vår Frälsare och i bönen hylla honom såsom vår store konung och anförtro oss helt åt honom ända från vår barndomstid. Och såsom de vise gifvo honom skänker, så må äfven vi göra. Vi få gifva oss själfva såsom offer, gifva honom våra hjärtan, vår kärlek och vår lydnad, det värderar han vida mer än guld, rökelse och myrra. Och om det offret kan det minsta barn vara med.

Minnesvers: Jes. 45: 22.

J. B. Gauffin.

Missionsfesten annandag jul.

Till

Svenska Missionsförbundets vänner.

Herrens nåd och frid!

Det är icke utan oro, som vi ånyo inbjuda våra vänner till en missions- och offerdag. Vi frukta nämligen, att det finnes sådana, som tycka, att dessa offerdagar komma för ofta på. Men vi äro på samma gång vissa om — och detta ger oss mod att komma igen — att de flesta af missionens vänner glädjas åt dessa dagar och tacka Gud för att de komma. Och om vi rätt älska Herrens sak, kunna vi icke annat än glädjas åt hvarje tillfälle, som gifves, då vi på det ena eller andra sättet få vara med och hjälpa till i detta verk. Nu är också tiden att verka. Det kommer snart en natt, då ingen kan verka mer.

Hittills har missionens herre gifvit oss, hvad vi behöft. Huru arbetet växt och arbetarnes antal ökat för hvarje år, har dock ingenting för deras underhåll fattats. Herren har genom sina skaffare gifvit oss »dagligt bröd», och mera ha vi icke heller behöft. Vid många tillfällen ha våra ögon med häpnad fått skåda, huru underbart han hulpt. Hans handlingssätt mot oss har vittnat om en särskild omsorg. Vi äro också förvissade om, att han äfven hädanefter skall hjälpa.

Det är därför som vi i förtröstan på hans välsignelse hjärtligen inbjuda alla Herrens vänner att deltaga i

missions- och offerfesten annandag jul.

Må vi då så mangrant som möjligt komma tillsammans för att lyssna till meddelanden från våra bröder och systrar på skilda fält. Låt oss gemensamt tacka Gud för hans nåd och godhet mot oss och dem. Låt oss bedja för dem och deras arbete. Våra böneämnen äro många och stora. Och låt oss därjämte samla de skärvar, som vi under det flydda året aflagt i missions-sparbössorna, och helga dem till gåfvor och offer åt Herren. Låt oss betala Herren våra löften och på samma gång ingå ett nytt förbund med honom för det år, som kommer.

De, som inga sparbössor haft under året, lämnas tillfälle ändå att få gifva en gåva åt Herren.

Nya sparbössor utdelas gratis. Sådana torde i tid rekvireras från vår expedition.

De insamlade medlen torde godhetsfullt insändas till Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm C., om möjligt före drets slut.

Till hvarje församling och förening sändes ett särskildt bref att vid missionsfesten uppläsa. Enskilda personer, som önska ett sådant, torde uppgifva namn och adress till expeditionen.

Med tillönskan om en god och fridfull jul, förblifva vi

Edra bröder i Herren,

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Evangeliska Alliansens Inbjudning till allmän och gemensam bönevecka den 5—11 jan. 1908.

Till alla dem, som åkalla vår Herre Jesu Kristi namn på hvarje ort, både deras och vår. Älskade bröder i Kristus!

Början af ett nytt år är i sig själf en högljudd maning till bön, och under besinnande häraf inbjuder Ev. Alliansen eder att förena eder med dem, som åkalla Jesu namn, genom att afskilja denna vecka (jan. 5—11) för det särskilda ändamålet att vänta efter Herren.

Kristi kyrkas behof af en sådan förenad bön kan icke bli överskattadt, ty öfverallt råder uppenbarligen ett tillstånd, som endast kan afhjälpas genom en djupare erfarenhet af den helige Andes kraft, hvilken vi endast kunna erhålla genom ett närmare umgänge med vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

Den stora kraftlösheten i många kristliga företag, den öfverhandtagande låga ståndpunkten af kristligt lif och den växande missaktningen för Guds ords gudomliga auktoritet och för Herrens dag äro tecken till vårt stora behof af en förnyad uppenbarelse af den helige Andes kraft. Han allena kan helga oss och utrusta oss med kraft i hans tjänst, och blott

han kan hos alla troende verka både vilja och gärning, så att de bli lefvande vittnen om vår Gud för världen.

En upplifvad kyrka kommer att vänta på sin Herres återkomst och söka att väcka och evangelisera världen; tecknen af hans snara ankomst och den skriande nöden i alla icke kristna och namnkristna länder måste mana till uthållighet i förenad bön.

Och då vi så samlas till förbön, låt oss komma väl ihåg, att vi ej behöfva frukta någon ovillighet å Guds sida utan i stället kunna lita på hans stora villighet och förmåga att göra långt utöfver allt, hvad vi begära eller tänka. Huru full af evighetsresultat skulle icke denna vecka bli, om vi endast sökte och mottog den helige Andes fullhet och öfverlämnade oss själfva med ande, själ och kropp att af honom styras och ledas, i hvilken tjänst för evangelii utbredande han än må vilja använda oss.

Vi äro, älskade bröder, Edra i vår Herre Jesu Kristi kärlek.

(Undertecknad af mer än 500 representanter i 90 olika länder).

Söndagen den 5 januari.

Predikningar eller föredrag.

»Herre lär oss att bedja». Luk. 11: 1.

»Hittills hafven I icke bedit om något i mitt namn. Bedjen och I skolen få». Joh. 16: 24.

»Och då de hade bedit — — blefvo de alla uppfyllda med den helige Ande och talade Guds ord med frimodighet». Apg. 4: 31.

Måndagen den 6 januari.

Tacksägelse och syndabekännelse.

Tacksägelse för all barmhärtighet under det gångna året och för särskild välsignelse till följd af förra årets bönevecka, för ett varmare begär att förhålliga Gud med ett heligt lif och nit för evangelii utbredande, för välsignelsen af fortsatt världsfred samt för alla, som fått gå hem i tron.

Syndabekännelse för vår ringa tillväxt, både som enskilda och korporationer och vår oförmåga att förverkliga Guds vilja både i lifvet och arbetet och för vårt vanärande af Guds ord och Kristi namn, med hvilket vi äro kallade.

Bön om en ny erfarenhet af frid och rening i Jesu dyra blod, om en förnyad bevisning af den helige Andes kraft, om ett större förhålligande af vår Herre Jesu namn i och genom hans folk samt om hans snara återkomst.

Ps. 95; Ps. 100; Dan. 9: 16—19; Rom. 7: 18—25; Fil. 4: 4—9; 1 Joh. 1: 5—10.

Tisdagen den 7 januari.

Den allmänliga kyrkan.

Tacksägelse och bön för »den ena kroppen», hvars hufvud är Kristus.

Tacksägelse för den växande känslan af broderskap ibland Guds barn, för hvarje vittnesbörd om enhet i honom, för försvagade skiljemurar och för den växande sympatien mellan alla sanna troende.

Bön om en mera obetingad lydnad för honom, som är »hufvudet öfver allting åt församlingen», om ett fullare förverkligande af hans inneboende närvaro och makt såsom en lifgivande Gud, om ett djupare fattande af det, för hvilket vi blifvit fattade af honom, samt förbön för dem, som stå i fara att afvika från sanningen i Jesus Kristus.

Ps. 133; Es. 5: 1—7; Joh. 17: 20—23; 1 Kor. 1: 1—10; 1 Kor. 12: 12—27; Ef. 4: 1—16.

Onsdagen den 8 januari.

Nationer och deras regenter.

Bön för all öfverhet, alla styresmän och dem som stannast närmast under dem, för alla statsmän och lagstiftare, att de måtte få gudomlig visdom; bön om att dryckenskap, spel och orenhet må bli städfade i alla land, att de starkare nationerna måtte visa de svagare ett kristligt bemötande, om ett verkligt uppvaknande öfver konungarnes konungs gudomliga rätt, bön

för alla soldater och sjömän, för pressen och dem, som leda den allmänna opinionen.

Ps. 80: 8—19; Ps. 85; Ordspr. 14: 31—35; Es. 1: 16—20; Matt. 11: 20—24; 1 Petr. 2: 11—17.

Torsdagen den 9 januari.

Hednamissionen.

Tacksägelse för allt, som genom Guds nåd blifvit uträttadt i hedniska och muhammedanska länder, för de i hela världen vidt öppna dörrarna, för underrättelse om uppvaknande i Indien och Kina under förra året och för det trogna arbete, som såväl våra egna bröder och systrar, som ock de infödda kristna utfört.

Bön om ett varmare erkännande af församlingens ansvar gentemot den värld, som ej känner Gud; bön för alla missions-sällskap och deras ombud både i hemmen och på arbetsfältet, bön om flere arbetare och mera medel att föra verket framåt, bön för alla bibelöfversättningar och deras utsändande, för alla grenar af missionsarbete, både evangeliskt, medicinskt och industriellt, samt bön för alla missionärer och infödda församlingar, att de må bli stärkta med all makt genom hans Ande.

Ps. 94; Es. 49: 6—12; Matt. 28: 16—20; Apg. 1: 6—11; Apg. 11: 19—24; 1 Tess. 1.

Freidagen den 10 januari.

Familjer, uppfostringsanstalter, stiftelser och ungdomen.

Bön för alla föräldrar och för upplifvande af gudsfuktan och husandakt, för fullgörandet af ömsesidiga skyldigheter mellan kristna husbönder och tjänare, för bibehållande af bibelundervisningen i elementar- och folkskolor, för lärare och studerande vid alla universitet och läroanstalter, bön om skurar af välsignelse öfver alla unga män och kvinnor och för de föreningar, som bildats för deras andliga och timliga väl, samt om ett mera allmänt helgande af Herrens dag.

5 Mos. 4: 5—10; Ps. 34; Ordspr. 1: 7—16; Mark. 10: 13—16; Luk. 2: 41—52; 2 Tim. 3: 10—17.

Lördagen den 11 januari.

Inre missionen och judarne.

Bön om ett lydigt aktgäfvande på församlingens skyldighet att gifva evangelium åt judarne, bön för allt missionerande, som har till mål Guds gamla folks i alla land omvändelse, för allt kristligt-socialt arbete bland massorna i våra stora städer, för allt evangeliskt arbete i landets mindre samhällen och för alla missionens arbetare, att de må varda uppfyllda af Anden och bli alltmera hängifna Kristi vittnen.

1 Mos. 22: 15—18; Ps. 122; Jer. 31: 7—11; Luk. 14: 16—24; Apg. 20: 28—32; Rom. 11: 25—31.

Söndagen den 12 januari.

Predikningar eller föredrag

med särskildt afseende på den missionsverksamhet, som bedrivs inom vårt eget land, samt bön om en rik andeutgjutelse öfver alla dess församlingar, öfver alla trogna herdar och lärare, öfver hvarje enskild kristen, att församlingslivet måtte bli rikare och mera innerligt, församlingens enskilda sammankomster mera besökta, ungdoms- och söndagsskolverksamheten alltmera djupgående, arbetet för de otrognas omvändelse mera fruktbringande och all kristlig kärleksverksamhet krönt med framgång och välsignelse.

Es. 40: 28—31; Joh. 15: 1—8.

PROGRAM

för

ungdomens bönevecka den 12—19 jan. 1908.

Söndagen den 12 januari.

Ungdomsföredrag. Ämne: *Ungdomen för Kristus.* (a. Den troende ungdomen lefva för Kristus; b. den icke troende vinnas för honom). Mark. 10: 17—22.

Syndabekännelse, tacksägelse för den ungdom, som vunnits för Kristus, bön om den svenska ungdomens frälsning.

Måndagen den 13 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den troende ungdomens uppgift i hemmet.*

Tacksägelse för de många troende hem, vi äga i vårt land.

Bön om att allt flera svenska hem måtte varda goda, kristliga hem, där ungdomen trufves och bevaras från ett förödande uteliv; om att den kristna ungdomen varder ljus i hemmet till föräldrars och syskons glädje och väl; om att den kristna ungdomen må på söndagarna söka medverka till att det blir sabbatsstämning i föräldrahemmet eller i de hem, där de in- och utgå; om att den kristna ungdomen må visa heder och vördnad för föräldrar och husbönder samt få ett förökadt mått af kärlek till fäderneslandet, så att den vill arbeta, lefva och dö för dess väl.

Bibeltexter: Luk. 10: 38—42; Luk. 2: 51, 52; Ef. 6: 1—3; 1 Tim. 1: 1, 2.

Tisdagen den 14 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den troende ungdomens uppgift i församlingen.*

Tacksägelse för de många troende församlingar, som finnas i vårt land.

Bön om ett rikare och fullare församlingsliv till hägn och stöd för de ungas trosfäst; om ett varmare intresse bland den troende ungdomen för ett kristligt församlingsliv och ett ifrigare deltagande i församlingens enskilda sammankomster; om att den troende ungdomen måtte få nåd och frimodighet till att med lif och lust, med sång och musik, med tacksägelse och vittnesbörd taga del i församlingens offentliga sammankomster; om nåd att med ett oförräddigt sinne arbeta jämväl för församlingens ekonomiska utveckling.

Bibeltexter: Ef. 5: 23; 1 Tim. 3: 14, 15; Apg. 2: 39—41; Apg. 4: 32—38; Luk. 8: 2, 3.

Onsdagen den 15 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Betydelsen af den kristliga ungdomsverksamheten.*

Bön för den troende ungdomens tillväxt i Guds nåd, till en allt djupare insikt i Guds ord och en allt innerligare kärlek till Herren och till medmänniskorna; om en allt rikare välsignelse öfver de skilda ungdomsföreningarna i vårt land, att de må tillväxa i inre kraft och vinna stor tillslutning af nyfrälsta; om att ungdomsverksamheten må varda ledd i en sund evangelisk anda och i en sant fosterländsk riktning och om att alla samhälls-farliga ungdomsrörelser tillintetgöras; om att alla från Kristus affallna unga må återföras till honom.

Bibeltexter: Fil. 1: 3—11; 2 Tess. 3: 5; Ps. 9: 14; 2 Tim. 2: 1—3; 4: 2—5; Es. 65: 1, 2.

Torsdagen den 16 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den sanna friheten.* 2 Kor. 3: 17.

Tacksägelse för att vi äga evangeliets frälsande och frigörande ord ibland oss.

Bön om att de unga troende frigöras från människofuktan och världslighet; om frigörelse från fördomar och partisinne; om de unga omvändas frigörelse från syndens band och bojar; om frigörelse från faderneärfda syndavägar, såsom dryckenskap, svordom och Guds namns missbruk, från ösedlighet och råhet, från slösaktighet och lättsinighet lefverne.

Bibeltexter: Joh. 8: 32; 8: 36; Rom. 8: 21; Gal. 5: 1, 13; Luk. 4: 18.

Freidagen den 17 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Det kristna hjältemodet.* Rom. 1: 16; 2 Tim. 1: 3.

Tacksägelse för Guds verk i vårt land under gången tid.

Bön för en kraftig ungdomsmission i vårt land; om

att de troende unga, drifna af Kristi kärlek, måtte besöka hemmen och där läsa Guds ord, sjunga och bedja samt sprida goda skrifter; om att de unga troende måtte vittna om sin Frälsare och sprida goda skrifter bland *beväringssmän* och *sjömän*, bland *affärsbiträden* och *arbetare i fabriker och verkstäder*, bland *jordbruksarbetare* och *handverkare*; om att de unga troende måtte taga en liflig del i *söndagsskolans* arbete, i *evangelist- och söndagsskolkurser* samt all annan god kristlig verksamhet. *Bibeltexter*: Es. 6: 5-8; Jer. 1: 4-8; 1 Tim. 2: 3-10; 1 Tim. 4: 12-14; Matt. 18: 10-14; 1 Kor. 15: 58.

Lördagen den 18 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Våra missionsplikter.* Matt. 10: 8 b. *Tacksägelse* för Guds verks framgång öfverallt i världen och för att bibeln eller delar af den finnes öfversatt till omkring 500 olika språk och dialekter.

Bön om att hänförelse tändes i de ungas hjärtan för missionens sak i världen; om att många af den troende ungdomen måtte få mod att utgå såsom missionärer till hedningarna och såsom predikanter och evangelister bland vårt eget folk; om att evangelium måtte vinna stora segrar i hednavärlden på Svenska Missionsförbundets missionsfält i skilda land och alla öfriga missionsfält; för missionen bland lapparne, bland judar och muhammedaner. *Bibeltexter*: Matt. 28: 18-20; Es. 9: 2; 60: 1-3; Rom. 11: 25, 26; Sefanja 3: 14-20.

Söndagen den 19 januari.

Ungdomsföredrag. Ämne: *Löbandet på vädjobanan och kampen för kronan.* Ebr. 12: 1-3; 2 Tim. 4: 7, 8.

Tacksägelse för lyckan af att lefva, kämpa och vinna i Jesu efterföljd. Bönveckan avslutas på eftermiddagen med en offentlig ungdomsfest samt tacksägelse och bön för ungdomsverksamheten.

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Söndagsskolkurs

anordnar Östergötlands Söndagsskolförbund i *Trands* instundande jul och nyår från den 27 dec. till och med 3 jan. under ledning af folkskollärare K. O. Ahlstrand och söndagsskolmissionär J. A. Johansson. Söndagsskollärare och lärarinnor från angränsande trakter inbjudas att deltaga, och torde anmälan därom i god tid göras till fabrikör *Joh:s Johansson, Trands.*

Styrelsen.

Svenska Missionsförbundets andra kvartalsmöte

kommer att hållas i *Hudiksvall*

söndagen den 5 och Trettondagen den 6 januari 1908.

Medverkande vid mötet blifva lektor P. Waldenström, missionärerna J. Sköld från Kina, C. J. Lindström från Kongo, distriktsförest. J. Erixon m. fl. Utförligt program i nästa nr.

Evangelist- och söndagsskolkurs.

På anmodan af Svenska Missionsförbundets styrelse håller undertecknad i Umeå stad under februari månad 1908 en kurs för evangelisters och söndagsskollärares utbildning.

För människors frälsning nitälskande och för kallet begåfvade ynglingar hälsas välkomna att utbildas till evangelister, och män och kvinnor, som vilja visa barnen vägen till Kristus, inbjudas att deltaga i söndagsskolkursen.

Deltagares anmälan åtföljd af rekommendation af församling eller känd enskild person insändes till någondera af distriktsföreståndarne *L. A. Holmström, Umeå, eller Fr. Säfström, Boden,* före den 15 januari 1908.

Uppsala i oktober 1907.

J. B. Gauffin.

Evangelistkurs

kommer att instundande vinter hållas i Kristianstad. Kursen börjar i slutet af januari 1908 och fortgår omkring två månader. *Troende unga män*, som vilja tjäna missionen såsom husbesökare, evangelister, söndagsskollärare eller önska att framdeles genomgå Missionsskolan, hälsas hjärtligt välkomna.

Samtidigt hålles en *öfningskurs* för söndagsskollärare, hvartill äfven *troende kvinnor* hälsas välkomna. Anmälan åtföljd af rekommendation från församling eller missionsförening torde före den 1 januari 1908 insändas till undertecknad, som äfven på begäran lämnar upplysningar om kursen.

Predikant A. Strömbäck och skollärare J. A. Wallendorff hafva benäget lofvat medverka äfven vid denna kurs.

Kristianstad i sept. 1907.

O. N. Thomson.

Söndagsskolverksamheten. *Missionsläraren J. Norborg* från Stockholm besöker för främjande af söndagsskolverksamheten *Malung* den 28 dec. 1907—1 januari 1908; *Leksand* den 2-5 januari; *Ål* den 6, 7; *Tallbacken* den 8, 9; *Djursås* den 10. Den 11-13 januari hålles det af Dalarnes Ansgarieförening bestämda söndagsskolmötet i *Borlänge*, då Norborg, distriktsföreståndare Nyström m. fl. talare medverka. Till såväl mötet i Borlänge som de andra platser, J. Norborg besöker, inbjudas söndagsskollärare och andra för söndagsskolan intresserade att deltaga samt hälsas hjärtligt välkomna.

Redaktör J. B. Gauffin från Uppsala håller öfningskurser med söndagsskollärare i *Östervåla* den 2-4 januari 1908. Den 5, 6 hålles på samma plats söndagsskol- och ungdomsmöte, då Gauffin, distriktsförest. C. F. Nyström m. fl. talare medverka. I *Tärnsjö* hålles af J. B. Gauffin kurs med lärare den 7-11 januari och den 12 anordnas offentligt möte, då Gauffin m. fl. tjäna som talare. Till kurserna inbjudas äfven lärare från närgränsande socknar, och till mötena på helgdagarna hälsas allmänheten från när och fjärran välkommen.

Västmanlands Ansgarieförening håller sitt årsmöte i Missionskyrkan, Västerås, lördagen den 20 och söndagen den 21 instundande jan.

Styrelsen sammanträder den 20 jan. kl. 1/2, 12 f. m., och konferens med ombuden hålles samma dag kl. 3 e. m.

Missionsmötet börjar den 20 jan. kl. 1/2, 9 e. m. och fortsätter den 21 kl. 11 f. m., kl. 4 och 1/2, 9 e. m. Predikanterna Lindberg, Hedemora, Nordstrand, Östervåla, samt Nyström, Karlsson, Zander, Lindén, Wetterberg m. fl. komma att medverka.

De, som önska logi, anmäl sig i tid hos pred. O. Karlsson, Västerås.

Allmänt deltagande väntas af missionens vänner.

Köping i dec. 1907.

J. A. Lindblad.

Östergötlands Ansgarieförenings kvartalsmöte hålles i Linköping den 28-29 dec. och börjar första dagen kl. 10 f. m., då styrelsen sammanträder. Kl. 3 e. m. samlas ombuden och kl. 6 hålles offentlig predikan. På sönd. fortsätter mötet med predikan på för- och eftermiddagen. Alla hälsas välkomna. Ohliden m. fl. predikanter väntas. **Ordföranden.**